

E L James

Fifty
Shades
of Grey

Päťdesiat
odtieňov
sivej

E. L. Janine

Fifty
Shades
of Gre

äťdesiat
odtieňov

Venované Niallovi,
vládcovi môjho vesmíru

Pod'akovanie

Za pomoc a podporu som zaviazaná týmto ľuďom:

Manželovi Niallovi. Ďakujem, že si toleroval moju posadnutosť, že si si vzal na starosť našu domácnosť a že si bol mojím prvým korektorom.

Šéfke Lise. Ďakujem, že si to so mnou vydržala ten posledný rok, alebo na ako dlho som vlastne prepadla tomuto šialenstvu.

CCL. Nikdy neprezradím za čo, ale ďakujem.

Všetkým pôvodným fanúšikom. Ďakujem za vašu neutíchajúcu podporu a priateľstvo.

SR. Ďakujem za pomoc od samého začiatku, a že si prvý.

Sue Maloneovej. Za to, že si ma dala do poriadku.

Amande a všetkým z TWCS. Za to, že ste to riskli.

Autorka publikovala staršiu verziu tohto príbehu na pokračovanie v on-line podobe pod názvom „Master of the Universe“ pod pseudonymom Snowqueen's Icedragon.

Copyright © Fifty Shades Ltd 2011

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, s. r. o., 2012
Translation © Miroslava Sedláčková, 2012

ISBN 978-80-7388-706-3

Kapitola 1

Frustrované sa na seba mračím do zrkadla. Do čerta aj s mojimi vlasmi, ktoré sa jednoducho nevedia správať, a do čerta s Katherine Kavanaghou, ktorá je chorá a vystavuje ma tomuto utrpeniu. Práve teraz by som sa mala pripravovať na štátnice, ktoré sa začínajú na budúci týždeň, a namiesto toho sa tu pokúšam prinútiť svoje vlasy k poslušnosti. *Musím sa odnaučiť chodiť spať s mokrou hlavou.* Párkrát si tú mantru opakujem, zatiaľ čo sa znova pokúšam dostať vlasy pod kontrolu. Podráždene prevrátim oči a zahľadím sa na to bledé hnedovlasé dievča s modrými, príliš veľkými očami. Vzdávam to. Jediná vec, ktorá mi zostáva, je uviazať tie neposedné pramene do chvosta a dúfať, že vyzerám aspoň trochu reprezentatívne.

Kate je moja spolubývajúca, a na to, aby zaľahla s chrípkou, si zo všetkých možných dní vybrala práve tento. Z toho dôvodu nemôže urobiť interview do študentských novín, čo si dohodla s nejakým priemyselným magnátom, o ktorom som nikdy v živote nepočula. Takže som bola vybratá ako náhradník. Musím sa drviť na skúšky, musím dokončiť jednu esej a tiež by som mala

isť dnes popoludní do práce. Ale nie – namiesto toho sa budem trepať dvestošesťdesiatpäť kilometrov až do Seattlu, kde sa mám stretnúť s tajomným výkonným riaditeľom Grey Enterprises Holdings, s. r. o. Pre takého výnimočného podnikateľa a hlavného sponzora našej univerzity je čas mimoriadne vzácny – oveľa viac ako ten môj – a predsa je taký láskavý a poskytne Kate interview. Prevratná udalosť, ako mi dotyčná bez prestania zdôrazňuje. Do čerta s jej mimoškolskými aktivitami.

Kate leží schúlená v obývačke na gauči.

„Mrzí ma to, Ana. Trvalo mi deväť mesiacov, kým som to interview získala. A trvalo by ďalších šesť ho preplánovať – a to už budeme mať obidve promóciu za sebou. Ako šéfredaktorka to jednoducho nemôžem prešvihnúť. Prosím...“ kňučí tým svojím chrapľavým uboleným hlasom. Ako to len robí? Dokonca aj chorá pôsobí rozkošne a úchvatne. Od prírody má bledučkoryšavé vlasy a žiarivo zelené oči, aj keď sú teraz červené a uslzené. Rýchlo potláčam nečakanú vlnu súcitu.

„Samozrejme, že tam pôjdem, Kate. Mala by si sa teraz vrátiť do postele. Nechceš NyQuil alebo Tylenol?“

„Poprosím ťa NyQuil. Tu máš otázky a môj diktafón. Jednoducho stlačíš nahrávanie, vidíš? Rob si poznámky, ja to potom všetko prepíšem.“

„Nič o ňom neviem,“ zamrmlam a neúspešne sa pokúšam krotiť narastajúcu paniku.

„Otázky ťa budú viesť. A bež už. Je to ďaleko a ja nechcem, aby si prišla neskoro.“

„Dobre, veď už idem. A ty sa vráť do postele. Uvarila som ti polievku, tak si ju potom zohrej.“ Venujem jej láskavý pohľad. *Ty si jediná, pre koho niečo také urobím, Kate...*

„Zohrejem. Veľa šťastia. A ďakujem, Ana – ako vždy, zachránila si mi život.“

Vezmem svoj školský batoh, neisto sa na ňu usmejem a už vyrážam z dverí smerom k autu. Nemôžem uveriť, že som jej dovolila, aby ma na to nahovorila. Ale fakt je, že Kate prehovorí kohokoľvek na čokoľvek. Bude z nej skvelá novinárka. Je výrečná, silná, presvedčivá, schopná argumentovať, krásna – a je mojou najmilšou a najlepšou kamarátkou.

Keď vychádzam z washingtonského Vancouveru v ústrety Portlan-
du a medzinárodnej diaľnici I-5, cesty sú poloprázdne. Ešte je skoro
a ja nemusím byť v Seattli skôr ako o druhej popoludní. Našťastie
mi Kate požičala svoj športiak Mercedes CLK. Nie som si totiž istá,
či by Wanda, môj staručký Volkswagen Chrobák, dokázal doraziť
načas. Musím však priznať, že šoférovať tento Mercedes je radosť,
a keď pridám plyn až na podlahu, kilometre doslova utekajú. Mojou
cieľovou stanicou je sídlo medzinárodnej spoločnosti pána Greya.
Je to obrovská dvadsaťposchodová kancelárska budova, samé oblé
sklo a oceľ – architektova predstava o účelnosti – s nápisom GREY
HOUSE, diskkrétne vytvoreným opäť z ocele nad vstupnými zaskle-
nými dverami. Je štvrt' na dve, keď s pocitom ohromnej úľavy, že
nejdem neskoro, vchádzam do priestranej, a úprimne, aj dosť od-
strašujúcej vstupnej haly z ocele, pieskovca a zo skla.

Za masívnym kamenným recepčným pultom sa na mňa usmie-
va veľmi atraktívna, starostlivo upravená mladá blondína. Má na
sebe to najlepšie čierne sako s bielou blúzkou, aké som kedy vide-
la. Pôsobí absolútne bezchybným dojmom.

„Idem za pánom Greyom. Anastasia Steelová, namiesto Kathe-
rine Kavanaghovej.“

„Ospravedlňte ma na chvíľu, slečna Steelová,“ trochu zodvihne
obočie, keď sa pred ňu sebavedome postavím. Začínam ľutovať,
že som si nepožičala jeden z Katiných blejzrov namiesto svojho
tmavomodrého saka. Vynaložila som nadľudské úsilie a zobrala

som si svoju jedínú sukňu, k nej celkom vhodné hnedé vysoké topánky a modrý sveter. Podľa mňa je to elegantné. Predstieram, že mi tá blondína nenaháňa strach, a strkám si uvoľnený prameň vlasov za ucho.

„Slečna Kavanagiová je ohlásená. Podpíšte sa, prosím, sem, slečna Steelová. Použite posledný výťah vpravo a zvolte dvanáste poschodie,“ usmieva sa na mňa vlúdne, keď sa zapisujem, ale niet pochýb o tom, že sa dobre baví.

Podáva mi kartičku s veľmi solídnym nápisom „NÁVŠTEVA“. Neubráním sa úškrnu. Osobne si myslím, že je jasné, že som tu na návšteve. Vôbec sa sem totiž nehodím. *Také veci sa nemenia*, povzdychnem si. S poďakovaním sa odoberiem k výťahom a prejdem okolo dvoch mužov z ochranky, ktorí sú vo svojich dokonalo padnúcich čiernych oblekoch oveľa lepšie oblečení ako ja.

Výťah vyletí so mnou na dvanáste poschodie nadzvukovou rýchlosťou. Dvere sa ticho otvárajú, a ja sa ocitnem v ďalšom rozľahlom foyer – znovu oceľ, sklo a biely pieskovec. Predo mnou sa týči ďalší kamenný pult a ďalšia dokonalo čierno-bielo oblečená mladá blondína, ktorá vstáva, aby ma pozdravila.

„Slečna Steelová, počkali by ste tu, prosím?“ pokynie mi k sedačke, tvorenej kreslami, potiahnutými bielou kožou.

Za nimi sa nachádza priestranná zasklená zasadacia miestnosť s masívnym stolom z tmavého dreva a najmenej dvadsiatimi farebne zladenými stoličkami okolo. A za tým všetkým je celoskleňená vonkajšia stena, ponúkajúca výhľad na panorámu Seattlu až k zálivu Sound. Je to nádherná scenéria, ktorá ma na chvíľu do slova paralyzuje. *Úžasné!*

Sadám si, z batoha vyberám otázky, zbežne ich prejdem a medzitým v duchu hromžím na Kate, že mi neposkytla aspoň jeho stručný životopis. O mužovi, ktorý mi teraz poskytne interview, totiž neviem vôbec nič. Môže mať deväťdesiat, ale tiež tridsať. Tá

neistota je skľučujúca, začínam byť trochu nervózna a nepokojne posedávam. Tieto reči z očí do očí mi nikdy veľmi nešli, skôr dávam prednosť anonymite skupinovej diskusie, kde sa môžem nenápadne skrývať v zadnej časti miestnosti. Aby som pravdu povedala, zo všetkého najviac preferujem svoju vlastnú spoločnosť, najlepšie usadená na pohovke v univerzitetnej knižnici s nejakou britskou klasikou v ruke. A nie sedieť a trpieť v nejakej kolosálnej budove z kameňa a zo skla.

Prevraciam nad sebou očami. *Okamžite sa pozbieraj, Steelová.* Súdiac podľa budovy, ktorá je až príliš moderná a sterilná, tipujem Greya na štyridsiatnika: najskôr bude v dobrej kondícii, opálený a blond, aby ladil s personálom.

Ďalšia elegantná a bezchybne oblečená blondína vchádza veľkými dverami vpravo. Čo to tu s tými dokonalými blondínami majú? To je ako v Stepforde. S hlbokým nádychom vstávam.

„Slečna Steelová?“ pýta sa posledná blondína.

„Áno,“ zachraptím a odkašlem si. „Áno.“ No prosím, teraz už to znelo oveľa presvedčivejšie.

„Pán Grey vás o chvíľu prijme. Môžem vám vziať sako?“

„Ach, áno, prosím.“ Snažím sa z neho vyzliecť.

„Ponúkli vám nejaké občerstvenie?“

„Ehm – nie.“ No teda, nedostanem blondínu číslo dva do ťažkostí?

Tretia blondína zabodne do mladej ženy za pultom pohľad a zamračí sa na ňu.

„Dáte si čaj, kávu, vodu?“ pýta sa, keď otočí svoju pozornosť späť na mňa.

„Pohár vody bude stačiť, ďakujem,“ zamrmlam.

„Olívia, dones, prosím, slečne Steelovej pohár vody,“ vyzve Olíviu príkro. Tá okamžite vyskakuje a odchádza ku dverám na druhej strane haly.

„Ospravedlňujem sa, slečna Steelová, Olívia je naša nová stážistka. Posadte sa, prosím. Pán Grey bude zaneprázdnený ešte päť minút.“

Olívia sa vracia s veľkým pohárom ľadovo vychladenej vody.

„Prosím, slečna Steelová.“

„Ďakujem.“

Blondína číslo dva maširuje späť za pult, jej podpätky na kamennej podlahe pravidelne klopajú a rezonujú. Sadá si a spoločne s blondínou číslo tri sa vracia ku svojej práci.

Možno pán Grey trvá na tom, aby všetky jeho zamestnankyne boli blondíny. Mimovoľne sa zamýšľam nad tým, či je to vôbec legálne, keď sa náhle otvoria dvere kancelárie a z nich vyjde vysoký, vkusne oblečený muž tmavej pleti s krátkymi dreadmi. Teraz už je isté, že som sa obliekla nevhodne.

Otáča sa a do dverí hovorí: „Nezahráme si tento týždeň golf, Grey?“

Odpoveď nepočujem. Keď ma uvidí, usmeje sa tak, až sa mu okolo očí vytvoria vejáriky z vrások.

Olívia sa medzitým vymrštila a privolala výťah. Zdá sa, že je to šampiónka vo vyskakovaní zo stoličky. Ona je nervóznejšia ako ja!

„Dovidenia, dámy,“ lúči sa ten muž a nastupuje do výťahu.

„Pán Grey vás teraz prijme, slečna Steelová. Prosím, vstúpte,“ vyzýva ma blondína číslo dva.

Tak trochu neisto vstávam, snažím sa upokojiť svoje vybičované nervy. Beriem svoj batoh, odkladám pohár s vodou a kráčam smerom k pootvoreným dverám.

„Nemusíte klopať – len vstúpte,“ usmeje sa na mňa.

Potlačím dvere, a keď do nich vchádzam, potknem sa. Zakopávam o svoju vlastnú nohu a rútim sa do kancelárie hlavou dopredu.

Dokelu, dokelu – ja a moje obidve ľavé nohy! Kľáčim na všetkých štyroch vo dverách kancelárie pána Greya a kohosi ruky ma jemne zovierajú, aby mi pomohli vstať. To hádam nie – je taký mladý!

„Slečna Kavanaghová,“ podáva mi ruku s nezvyčajne dlhými prstami, keď konečne stojím. „Christian Grey. Ste v poriadku? Nechcete si sadnúť?“

Je taký mladý – a príťažlivý, veľmi príťažlivý. Vysoký, v luxusnom sivom obleku, bielej košeli a čiernej kravate s rozstrapatenými vlasmi s medeným nádychom a uhrančivým, prenikavo sivým pohľadom, ktorým si ma pozorne premeriava.

Chvíľu mi trvá, kým sa zmôžem na slovo.

„Ehm... vlastne –“ vykoktám. Pokiaľ má tento chlapík viac ako tridsať, tak ja zjem svoj klobúk. Omámene vkladám ruku do jeho dlane a vzájomne si nimi potrasieme. Súčasne s dotykom našich prstov ucítim zvláštny, vzrušujúci záchvev. Celá v rozpakoch sa rýchlo vymaním. To musela byť statická elektrina. Uvedomujem si, že moje viečka zrýchlene žmurkajú a kopírujú búšenie môjho srdca.

„Slečna Kavanaghová je indisponovaná, takže posielala mňa miesto seba. Dúfam, že vám to neprekáža, pán Grey.“

„A vy ste?“ Jeho hlas je hrejivý, možno znie trošku pobavene, ale to sa dá z jeho neosobného výrazu ťažko vyčítať. Prejavuje síce mierny záujem, ale predovšetkým z neho srší – zdvorilosť.

„Anastasia Steelová. Spoločne s Kate, totiž... Katherine... totiž... so slečnou Kavanaghovou študujem angličtinu na Washingtonskej štátnej.“

„Aha,“ poznamená jednoducho. Mám pocit, že som v jeho výraze zahliadla náznak úsmevu, ale nie som si istá. „Posadíme sa?“ Pokynie rukou smerom k bielej koženej sedačke v tvare písma „L“.

Pre jedného človeka je to až príliš veľká miestnosť. Pred zaklenou vonkajšou stenou stojí moderný stôl z tmavého dreva, pri ktorom by sa pohodlne najedlo šesť ľudí. K nemu ladí konferenčný stolík vedľa sedačky. Všetko ostatné je biele – plafón, podlaha aj steny. Až na stenu pri dverách, kde visí zoskupenie tridsiatich šiestich malých obrázkov, usporiadaných do štvorca. Sú nádherné – séria obyčajných zabudnutých predmetov, namaľovaných tak detailne, že vyzerajú ako fotografie. Takto pohromade vyraďajú dych.

„Miestny maliar. Trouton,“ objasňuje mi, keď si všimne, kam smeruje môj pohľad.

„Sú prekrásne. Povznášajú obyčajné nad neobyčajné,“ zasním sa nadšením z neho, aj z tých obrázkov. S hlavou nachýlenou nabok sa na mňa uprene zahľadí.

„Lepšie by som tom nevystihol, slečna Steelová,“ dodá mäkko a ja sa z nejakého nevysvetliteľného dôvodu červenám.

Okrem tých malieb je zvyšok kancelárie chladný, čistý a sterilný. Zaujímalo by ma, či to naozaj odráža osobnosť tohto gréckeho boha, čo sa elegantne zaboril do jedného z bielych kožených kresiel oproti mne.

Zatrasím hlavou, znepokojená prúdom svojich vlastných myšlienok, a lovím z batoha Katine otázky. Ďalej pokračujem s prípravou diktafónu, lenže mám také roztrasené ruky, že mi na ten tmavý konferenčný stolík dvakrát padne. Pán Grey nepohne brvou a trpezlivo čaká – aspoň dúfam – zatiaľ čo ja postupne podlieham extrémnym rozpakom a nervozite. Keď konečne pozbieram odvahu, aby som sa naňho pozrela, zisťujem, že ma skúmavo pozoruje. Jednu ruku má uvoľnene položenú v lone, druhou si podopiera bradu a dlhým ukazováčikom si prechádza po perách. Myslím, že sa snaží skryť úsmev.

„Prepáčte,“ zadrhnem sa. „Na toto nie som zvyknutá.“

„Máte dosť času, slečna Steelová,“ povie.

„Nebude vám prekážať, keď si nahrám vaše odpovede?“

„To sa ma pýtate teraz? Potom, čo ste prekonalí také ťažkosti s prípravou diktafónu?“

Zalieva ma rumenec. On si zo mňa uťahuje? Aspoň dúfam. Prekvapene zažmurkám, nie som si istá, ako na to reagovať, ale zdá sa, že je mu to ľúto, pretože sa nado mnou nakoniec zľutuje: „Nie, nebude mi to prekážať.“

„Vysvetlila vám Kate, vlastne slečna Kavanaghová, na aký účel je interview určené?“

„Iste. Objaví sa v promočnom vydaní študentských novín, pretože budem na tohtoročnom promočnom ceremoniáli odovzdávať diplomy.“

Fíha! Toto je pre mňa novinka. A ja som dočasne zaujatá myšlienkou, že niekto, nie príliš starší odo mňa... dobre, tak asi o šesť rokov a... dobre, je megaúspešný... ale aj tak – on mi bude odovzdávať diplom?! So zvrasteným čelom sa nútim vrátiť svoju rozptýlenú pozornosť späť k otázkam, ktoré zvieram v ruke.

„Dobre.“ Nervózne prehltnem. „Mám pre vás zopár otázok, pán Grey.“ Uhladím si zablúdený prameň vlasov za ucho.

„To som si myslel...“ prehodí s kamennou tvárou. Je to jasné – robí si zo mňa žarty. Sotva si to uvedomím, pocítim horúčavu na lícach. Vystriem sa a narovnam plecيا s úmyslom vyzeráť vyššia a hrozivejšia. Zapínam prehrávač a pokúšam sa pôsobiť profesionálne.

„Na to, že ste vybudovali také impérium, ste veľmi mladý. Čomu vďačíte za tento úspech?“ Pozriem sa na neho. Ponúkne mi chabý úsmev, ale celkovo vyzerá skôr ľahko sklamaný.

„Obchod je iba o ľuďoch, slečna Steelová, a ja som v hodnotení ľudí veľmi dobrý. Viem, čo ich poháňa, čo ich povznáša, čo ich oslabuje, čo ich inšpiruje a tiež, čo ich povzbudzuje. Zamest-

návam veľmi veľa dobrých ľudí a štedro ich odmeňujem.“ Urobí krátku prestávku a zapichne do mňa svoj sivý pohľad. „Verím, že cesta k úspechu v akomkoľvek projekte si žiada, aby sa človek stal jeho vládcom; aby to, čomu sa venuje, poznal skrz-naskrz, každý detail. A ja naozaj ťažko, veľmi ťažko pracujem na tom, aby som takým bol. Všetky rozhodnutia robím na základne logických úvah a faktov. Mám prirodzený talent pre vytypovanie a rozvíjanie solídnych nápadov a tiež mám nadaných ľudí. A to je podstatné. Všetko nakoniec závisí od schopných ľudí.“

„Možno máte iba šťastie.“ Toto nie je na Katinom zozname, lenže on je taký arogantný. Prekvapene zamrká očami.

„Ja nestaviam na šťastí, ani na náhodách, slečna Steelová. Vyzerá to, že čím usilovnejšie pracujem, tým mám viac šťastia. Je naozaj dôležité vybrať si do tímu tých správnych ľudí a súčasne dokázať bezo zvyšku využiť ich energiu. Myslím si, že to bol Harvey Firestone, ktorý povedal: *„Najväčšou výzvou vodcovstva je rast a zdokonalenie podriadených.“*

„Teraz pôsobíte ako niekto, kto je posadnutý kontrolou.“ Tieto slová zo mňa vypadnú skôr, ako ich stihnem zaraziť.

„Prirodzene, kontrolu praktizujem v každej situácii, slečna Steelová,“ konštatuje, bez toho aby jeho úsmev niesol akékoľvek stopy humoru. Zahľadím sa mu do očí a on mi ten pohľad nenútene a pevne opätuje. Zrýchľuje sa mi tep a líca sa mi už zase zohrievajú.

Prečo ma tak znervózňuje? Je to azda tou jeho ohromujúcou vizážou? Alebo to robí ten spaľujúci pohľad? Spôsob, akým si ukazovákom prechádza po spodnej pere? Nech s tým radšej prestane.

„Okrem toho, obrovská moc spočíva v tom, keď sa vo svojich tajných snoch dokážete presvedčiť o tom, že ste sa narodili na to, aby ste ovládali,“ pokračuje mäkko.

„Vy si myslíte, že máte obrovskú moc?“ *Maniak!*

„Zamestnávam viac ako štyridsaťtisíc ľudí, slečna Steelová. To mi dáva určitý pocit zodpovednosti – moci, pokiaľ chcete. Ak sa rozhodnem, že už ma nezaujíma telekomunikačný biznis a rozpredám ho, dvadsaťtisíc ľudí bude riešiť, ako budúci mesiac zaplatí hypotéku.“

V šoku mi padá sánka. Som omráčená absolútnou absenciou jeho skromnosti.

„Nemáte azda dozornú radu, ktorej by ste sa zodpovedali?“ precedím znechutene.

„Ja svoju spoločnosť vlastním. Žiadnej rade sa zodpovedať nemusím.“ Skúmavo zdvihne obočie a ja sa okamžite červenám. To by som, samozrejme, vedela, keby som sa aspoň trochu pripravila. Doparoma, keď on je taký arogantný. Radšej mením tému.

„Máte nejaké záujmy? Teda, okrem svojej práce?“

„Moje záujmy sú pestré, slečna Steelová.“ Na perách sa mu objavuje náznak úsmevu. „Veľmi pestré.“ Z jeho upreného pohľadu som z nejakej príčiny v rozpakoch a zároveň sa mi tlačí krv do hlavy. Akoby sa v jeho očiach rozhorela nejaká hriešna myšlienka.

„Keď tak tvrdo pracujete, čo robíte pre to, aby ste sa po práci uvoľnili?“

„Uvoľnil?“ Venuje mi žiarivo biely úsmev. A ja prestávam dýchať. *On je naozaj krásny.* Nikto by nemal vyzeráť tak dobre.

„Na to, aby som sa uvoľnil, ako hovoríte – plávam sa, lietam a... vykonávam rôzne kondičné cvičenia.“ Posúva sa v kresle. „Som veľmi bohatý muž, slečna Steelová, a preto mám aj drahé a mimo-riadne záľuby.“

V snahe ukončiť túto debatu vrhám letmo pohľad na Katine otázky.

„Investujete do výroby. Prečo konkrétne tam?“ kladiem ďalšiu otázku. Prečo sa len v jeho prítomnosti necítim vo svojej koži?

„Rád tvorím. Páči sa mi, keď viem, ako veci fungujú: čo ich privádza do chodu, ako sa skladajú a zase rozoberajú. A mojou vášňou sú lode. Čo k tomu dodať?“

„Teraz to skoro znelo, akoby hovorilo vaše srdce namiesto logiky a faktov.“

Šklbne mu kútikmi, skúmavo sa na mňa zahľadí.

„Je to možné. Napriek tomu existujú ľudia, ktorí by povedali, že žiadne srdce nemám.“

„Prečo by to hovorili?“

„Pretože ma dobre poznajú,“ skriví pery v kyslom úsmeve.

„Povedali by vaši priatelia, že je ľahké vás dobre poznať?“ Tú otázku ľutujem ihneď, ako ju vyslovím. Tiež nie je na Katinom zozname.

„Som veľmi uzavretý človek, slečna Steelová, a robím všetko pre to, aby som si ochránil súkromie. Rozhovory neposkytujem často...“

„Tak prečo ste súhlasili s týmto?“

„Pretože som sponzorom univerzity. A preto, že sa mi napriek všetkej snahe nepodarilo slečny Kavanaghovej zbaviť. Veľmi dlho a veľmi neoblomne naliehala na mojich ľudí z propagačného oddelenia a ja takúto húževnatosť dokážem oceniť.“

Áno, viem presne, aká húževnatá dokáže Kate byť. To je ten dôvod, prečo tu sedím a zviám sa pod jeho prenikavým pohľadom ako červík na háčiku, zatiaľ čo by som sa mala učiť.

„Investujete aj do poľnohospodárskych technológií. Prečo sa zaoberáte práve touto oblasťou?“

„Peniaze sa nedajú jesť, slečna Steelová, a na tejto planéte je príliš veľa ľudí, ktorí nemajú čo dať do úst.“

„To znie veľmi filantropicky. Je to niečo, čo vás naplňa? Krmiť hladujúcich?“

Vyhýbavo pokrčí plecami.

„Je to skrátka dobrý biznis,“ precedí a ja si pomyslím, že nie je úprimný. Nedáva to zmysel – krmiť hladujúcich? Nevidím v tom žiadny finančný prínos, iba duševné uspokojenie. Zmätená jeho postojom sklápam oči, aby som prečítala ďalšiu otázku.

„Vyznávate nejakú životnú filozofiu? Pokiaľ áno, aká to je?“

„Nemám žiadnu. Možno vodcovský princíp – Carnegiho: *Človek, ktorý dokáže naplno vlastniť svoju myseľ, dokáže si privlastniť čokoľvek, na čo má oprávnený nárok.* A ja som veľmi disciplinovaný, idem si za svojim. Mám rád kontrolu – nad sebou i nad svojim okolím.“

„Takže vy chcete veci vlastniť?“ Ty si posadnutý kontrolou.

„Chcem si zaslúžiť svoje právo ich vlastniť... ale áno... v konečnom dôsledku, chcem.“

„Teraz ste vyzneli ako nefalšovaný prototyp konzumenta.“

„To aj som.“ Síce sa usmieva, ale v jeho očiach sa úsmev nezrakadí. Toto mi už zase nepasuje na niekoho, kto chce nakrmiť svet, takže sa nemôžem zbaviť pocitu, že hovoríme o niečom inom, ale absolútne netuším o čom. Sťažka prehltne. Teplota v miestnosti akoby stúpala. Alebo možno stúpa iba tá moja. Mojím jediným želaním teraz je, aby sa tento rozhovor už skončil. Kate bude mať určite dostatok materiálu. Čítam ďalšiu otázku.

„Ste adoptovaný. Myslíte si, že vás táto skutočnosť do určitej miery formovala?“ Došľaka, to je dosť osobné. Skúmam Greya pohľadom, a dúfam, že som ho neurazila. Trochu sa zachmúri.

„To sám nedokážem posúdiť.“

Tým prebúdzajú môj záujem.

„Koľko ste mali rokov, keď vás adoptovali?“

„To sú všetko verejne dostupné informácie, slečna Steelová,“ namietne stručne. *Doparoma.* No jasné – keby som vedela, že budem robiť tento rozhovor, pripravila by som sa naň. Nervózne sa vrhám ďalej.

„Kvôli práci ste obetovali rodinný život.“

„To nie je otázka,“ poznamená lakonicky.

„Prepáčte,“ zahniezdim sa. Teraz sa kvôli nemu cítim ako nevychované decko. Vyskúšam to ešte raz: „Museli ste kvôli práci obetovať rodinný život?“

„Ale ja mám rodinu. Mám brata, sestru a dvoch milujúcich rodičov. A nemám záujem ju ďalej rozširovať.“

„Ste gay, pán Grey?“

On sa zostra nadychuje a ja sa prepadáam od hanby pod zem. *Taká sprostosť!* Prečo len tie otázky pred prečítaním aspoň trochu nefiltrujem? Predsa mu nemôžem povedať, že to iba čítam. Prekliata Kate a tá jej zvedavosť!

„Nie, Anastasia, nie som.“ Dvíha obočie, v očiach má chladný záblesk. Nevyzerá to, že by som ho potešila.

„Ospravedlňujem sa. Je to, totiž... je to tu napísané.“ To je po prvýkrát, čo vyslovil moje celé meno. Srdce mi bije ako zvon a ja cítim, ako sa zase červenám. Nervózne si upravujem neposlušné vlasy.

Grey nakláňa hlavu nabok.

„To nie sú vaše vlastné otázky?“

Krv sa mi vytráca z tváre.

„Ehm... nie. Kate – teda, slečna Kavanaghová – to ona ich zostavovala.“

„Vy vari nie ste kolegyne zo študentských novín?“ *Ach, nie.* So študentskými novinami ja nemám nič spoločné. Je to iba jej mimoškolská aktivita, moja nie. Teraz som pre zmenu červená až za ušami.

„Nie. Je to moja spolubývajúca.“

V tichej úvahe si premasíruje bradu a jeho sivé oči ma skúma-vo pozorujú.

„Ponúkli ste sa dobrovoľne?“ pýta sa až hrozivo potichu.

Tak počkať! Kto tu koho spovedá? Jeho pohľad ma tak spaľuje, že jednoducho musím odpovedať úprimne.

„Vybrala si ma. Necíti sa dobre,“ odpovedám chabo, so snahou sa aspoň trochu ospravedlniť.

„Tým sa mnohé vysvetľuje.“

Počuť zaklopanie na dvere a v nich sa objavuje blondína číslo tri.

„Prepáčte, že vás vyrušujem, pán Grey, ale o dve minúty máte ďalšiu schôdzku.“

„Ešte sme neskončili, Andrea. Zrušte to, prosím.“

Andrea na okamih zaváha, neveriacky naňho zíza. Vyzerá to, že je poriadne zaskočená. Grey k nej pozvoľna otáča hlavu a dvíha obočie. Ona sa začervená. *Výborne. Aspoň v tom nie som sama.*

„Samozrejme, pán Grey,“ zaštebotá a odchádza. On sa zamračí a potom zase venuje pozornosť len mne.

„Kde sme to skončili, slečna Steelová?“

Ach, takže sme sa vrátili k slečne Steelovej.

„So mnou sa, prosím, zbytočne nezdržujte.“

„Teraz sa chcem pre zmenu dozvedieť niečo ja o vás. Myslím, že iba tak to bude spravodlivé.“ Jeho sivé oči ožívajú zvedavosťou. *No to ma podrž. Kam týmto mieri?* Opiera si lakty o operadlo kresla a z prstov rúk vytvára na úrovni svojich úst striešku. Jeho pery sú veľmi... znepokojujúce. Nasilu prehltnem.

„O mne sa toho veľa povedať nedá.“

„Aké máte plány, keď dokončíte školu?“

Pokrčím pleciami, vyvedená z miery jeho záujmom. *Prestahovať sa s Kate do Seattlu, nájsť si prácu.* Ešte som nad tým nepremýšľala.

„Nemám žiadne plány, pán Grey. Teraz predovšetkým potrebujem urobiť štátnice.“ Na ktoré by som sa mala práve teraz učiť, a nie sedieť vo vašej výstavnej nóbl kancelárii a cítiť sa nepríjemne pod vašim prenikavým pohľadom.

„Máme tu výborný program pre absolventov,“ prehodí potichu. Dvíham obočie – on mi ponúka prácu?

„Aha. Budem na to myslieť,“ vysúkam zo seba úplne rozhodene. „Aj keď si nemyslím, že by som sa sem hodila.“ To nie, už zase rozmýšľam nahlas.

„Prečo hovoríte niečo také?“ So záujmom nakláňa hlavu smerom ku mne a na perách mu hrá ľahký náznak úsmevu.

„To je predsa jasné, nie?“ *Mám nekoordinované pohyby, som nedbalo oblečená a nie som blondína.*

„Mne nie,“ vyhlási. Upiera na mňa intenzívny pohľad, všetok jeho humor upadol do zabudnutia a ja niekde hlboko vnútri, v podbrušku zacítim neznáme chvenie. Uhýbam sa jeho skúmaným očiam a zahľadím sa na svoje vzájomne prepletené prsty. Čo sa to tu deje? Musím odtiaľto preč – a to hneď! Nakláňam sa, aby som uložila diktafón.

„Chceli by ste si to tu prehliadnúť?“ ponúka mi.

„Som si istá, že máte veľa práce, pán Grey, a ja mám pred sebou ešte dlhú cestu.“

„Vraciate sa späť do Vancouveru?“ zaznie prekvapene a azda dokonca úzkostlivo. Pozrie sa von z okna – rozpršalo sa tam. „Tak to by ste mali ísť opatrne.“ Jeho tón je prísny až autoritatívny. Čo sa stará? „Máte všetko, čo ste potrebovali?“ dodáva.

„Áno, pán Grey,“ potvrdzujem a ukladám prehrávač do batoha. On pri tom zamyslene prižmúri oči.

„Ďakujem za rozhovor, pán Grey.“

„Potešenie bolo na mojej strane,“ uisťuje ma, opäť zdvorilosť sama.

Keď vstávam, dvíha sa a podáva mi ruku.

„Pokiaľ sa zase nestretneme, slečna Steelová.“ Znie to ako výzva alebo hrozba, nie som si istá. Zamyslene pokrčím čelo. A kde by sme sa ako mali stretnúť? Znovu mu potriasam rukou, prekvapená, pretože to zvláštne šteklenie nikam nezmizlo. Určite sú to nervy.

„Pán Grey,“ kývne. On s gráciou atléta odchádza ku dverám a otvára ich dokorán.

„Iba sa ubezpečujem, že prejdete bez úhony, slečna Steelová.“ Nepatrne sa usmeje. Očividne naráža na môj všetko len nie elegantný vstup do jeho kancelárie. Žiadne prekvapenie, že sa červenám.

„To je od vás veľmi ohľaduplné, pán Grey,“ precedím a jeho úsmev sa rozširuje. *Tak to ma veľmi teší, že som ťa pobavila*, škerím sa v duchu cestou do haly. Prekvapivo zisťujem, že ma Grey sprevádza. Andrea aj Olívia k nám súčasne dvíhajú svoje zaskočené pohľady.

„Mali ste kabát?“ zisťuje Grey.

„Sako.“

Olívia je v tom momente na nohách a prináša mi ho, ale Grey jej ho berie z rúk skôr, než mi ho stihne podať. Nastavuje mi ho, a ja sa doň súkam s absurdnými rozpakmi. V jednej chvíli jeho dlane krátko spočinú na mojich pleciach, a mňa pri tomto dotyku až zamrazí. Pokiaľ si to aj všimol, nedáva to najavo. Svojím dlhým ukazovákom privoláva výťah, a obaja pri ňom chvíľu iba tak stojíme a čakáme – ja celá nesvoja, on pokojný a vyrovnaný. Dvere sa otvárajú a ja s túžbou uniknúť náhlivo nastupujem. *Naozaj sa už musím odtiaľto dostať*. Keď sa otáčam, aby som sa na neho pozrela, opiera sa o stenu pri dverách výťahu. Je naozaj veľmi pekný. Až znepokojujúco pekný.

„Anastasia,“ vysloví, akoby mi dával zbohom.

„Christian,“ odpovedám a dvere sa nemilosrdne zatvárajú.

Kapitola 2

Srdce mi bije ako o život. Výťah schádza na prvé poschodie, a ja sa ponáhľam von hneď, ako sa jeho dvere otvoria. Znovu zakopávam, ale tentoraz sa na bezchybnú pieskovcovú podlahu nezvalím. Uháňam k širokým zaskleným dverám a potom sa už ocitám na sviežom, vlhkom presýtenom vzduchu Seattlu. Dvíham hlavu a nechávam sa ovlažiť osviežujúcim dažďom. Zatvorím oči a s hlbokým očistným nádychom sa snažím pozbierať zvyšky svojej duševnej rovnováhy.

Žiadny muž na svete na mňa nikdy nezapôsobil tak ako Christian Grey, a ja vôbec netuším prečo. Je v tom jeho výzor? Alebo jeho uhladené správanie? Bohatstvo? Moc? Jednoducho nerozumiem svojej iracionálnej reakcii. Vydýchnem si s nesmiernou úľavou. Ale čo to, preboha, malo všetko znamenať? Opieram sa o jeden z oceľových pilierov a nasilu sa pokúšam upokojiť a usporiadať svoje myšlienky. Potrasiem hlavou. *Čo to bolo?* Srdce mi nakoniec spomaľuje na svoj zvyčajný rytmus a dych sa vracia do normálu. Vyrážam k autu.

Len čo nechám hranice mesta za sebou a znovu si v hlave prehrám ten náš rozhovor, začínam sa cítiť hlúpo a trápne. Určite som prehnane zareagovala na niečo, čo sa mi iba zdalo. Samozrejme, je veľmi atraktívny, sebaistý, dominantný a nenútený. Ale na druhej strane je tiež arogantný a napriek všetkému tomu dokonalému správaniu je panovačný a chladný. Teda, aspoň navonok. Sčista-jasna ma neprijemne zamrazí. Možno je arogantný, ale tak trochu má na to právo – na to, aký je mladý a koľko toho už dokázal. Nedokáže vystáť zadubencov – ale prečo by aj mal? A už zase som našťavaná, že mi Kate nedala aspoň jeho stručný životopis.

Zatiaľ čo smerujem k diaľnici I-5, ďalej nad tým všetkým uvažujem. Naozaj som nepochopila, čo ho núti hnať sa za takým úspechom. A niektoré jeho odpovede boli také tajomné – akoby niečo skrýval. A Katine otázky – no katastrofa! Tá adopcia... a potom, pýtať sa ho, či je gay! Od hrôzy sa zachvejem. Nemôžem uveriť tomu, že som to vyslovila. *Prosím, chcem sa prepadať pod čiernu zem!* Viem, že sa budem prepadať od hanby vždy, keď si na to neskôr spomeniem. Prekliata Katherine Kavanaghová!

Kontrolujem tachometer. Idem oveľa opatrnejšie ako zvyčajne. Som si vedomá toho, že je to vďaka spomienke na uprené, prenikavo sivé oči a prísny hlas, nabádajúci ma na rozvážnu jazdu. Zatočím hlavou, keď si uvedomím, že sa Grey správa, akoby mal dvakrát toľko rokov.

Nechaj to už tak, Ana, okríknem sa. Nakoniec si hovorím, že to bola naozaj zaujímavá skúsenosť, ale už by som sa ňou ďalej nemala zaoberať. *Jednoducho sa cez to prenes.* Veď už sa s ním nikdy nestretnem. Tá myšlienka ma okamžite rozveselí. Púšťam si rádio – a to poriadne nahlas, zapieram sa do sedadla a s plynovým pedálom zošliapnutým až na podlahu sa započúvam do nezávislej rockovej hudby. Keď sa ocitnem na diaľnici, zisťujem, že predsa len môžem šoférovať tak rýchlo, ako chcem.

Bývame v malej kolónii dvojdomčekov vo Vancouveri, blízko areálu Washingtonskej štátnej univerzity. Mala som šťastie – Katini rodičia ten domček pre Kate kúpili a ja im prispievam na nájom smiešnou sumou. Prežila som tu posledné štyri toky. Keď parkujem pred domom, dochádza mi, že Kate bude chcieť počuť všetko – slovo od slova – a že je neodbytná. Nakoniec, bude mať tú nahrávku. Dúfajme, že jej nebudem musieť vyraziť nič nad rámec toho rozhovoru.

„Ana! Si späť.“ Kate sedí v našej obývačke, obklopená knihami. Zjavne sa učila na štátnice – aj keď má na sebe stále to flanelové pyžamo s malými sladkými ružovými zajačikmi. To, ktoré si šetrí na chvíle po rozchodoch, na nemocnicu a iné depresívne nálady. Vrhá sa ku mne, aby ma vrelo objala.

„Už som si začínala robiť starosti. Čakala som, že sa vrátiš skôr.“

No vidíš, a ja som si myslela, že nie som ktovieako rýchla – vzhľadom na to, ako to všetko prebiehalo,“ zamávam jej pred nosom diktafónom.

„Ana, veľmi ti za to ďakujem. Toto máš u mňa, veď vieš. Ako to šlo? Aký je?“ Ach nie, už je to tu... Katherine Kavanaghová – inkvizítor.

Snažím sa vypoťiť odpoveď. Čo môžem povedať?

„Som rada, že to mám za sebou a že ho už nikdy neuvidím. Bol celkom hrozivý, vieš, ako to myslím,“ krčím ramenami. „Zdá sa mi taký cieľavedomý, až zažraný... a mladý. Naozaj mladý.“

Kate mi venuje nevinný pohľad. A ja sa na ňu zamračím.

„Netvár sa ako neviniatko. Prečo si mi nedala jeho životopis? Cítila som sa pred ním ako idiot, keď som nemala ani základnú prípravu.“

Kate sa chytí za ústa. „Teda, Ana, to ma fakt mrzí. Vôbec som nemyslela.“

Podráždene zafuním.

„Väčšinu času bol zdvorilý, formálny, skoro strojený... akoby predčasne zostarol. Nehovorí, akoby mal dvadsať a niečo. *Kolko* má vlastne rokov?“

„Dvadsaťsedem. Och, prepáč, Ana. Mala som ti povedať aspoň niečo. Daj sem ten prehrávač, hneď sa na to vrhnem.“

„Už vyzeráš oveľa lepšie. Zjedla si tú polievku?“ pýtam sa, aby som zmenila tému.

„Jasné, a bola výborná ako vždy. Cítim sa oveľa lepšie,“ vďačne sa na mňa usmeje.

Mrknem na hodinky.

„Musím bežať. Stále ešte môžem stihnúť službu u Claytonovcov.“

„Ana, ty sa raz uštvješ.“

„Som v pohode. Tak ahoj.“

U Claytonovcov pracujem už od tých čias, čo som nastúpila na Washingtonskú štátnu univerzitu. Je to ten najväčší súkromný obchod pre domácich majstrov v Portlande a okolí. Za tie štyri roky som sa dozvedela dosť o všetkom, čo tu predávam – ale len iróniou osudu mám obidve ruky ľavé. Všetky tieto veci nechávam otcovi.

Som rada, že som to do práce stihla – mám možnosť sústrediť sa na niečo iné než na Christiana Greya. Máme dosť práce. Je začiatok letnej sezóny a to znamená, že všetci rozmýšľajú, ako si vylepšiť bývanie.

Pani Claytonová vyzerá, že sa jej uľavilo, keď ma zbadala.

„Ana! Myslela som, že už nedorazíš.“

„Ta schôdzka netrvala tak dlho, ako som si myslela. Môžem odpracovať ešte pár hodín.“

„Som veľmi rada, že ťa vidím.“

Posiela ma do skladu dopĺňať tovar, a ja som už o chvíľu pohľtená prácou.

Keď sa neskôr vraciam domov, Katherine má na ušiach slúchadlá a je ponorená do práce na svojom notebooku. Nos má ešte stále červený, ale je do toho taká zažraná, že nevníma a iba zúrivo trieska prstami do klávesnice. Ja som úplne vyčerpaná, unavená dlhým šoférováním, zničujúcim rozhovorom a hromadou práce u Claytonovcov. Zosúvam sa na pohovku, uvažujem o eseji, ktorú musím dokončiť, a o všetkom tom učení, ku ktorému som sa dnes nedostala, pretože som bola... *s ním*.

„Máš tu pár slušných vecí, Ana. Dobrá práca. Nemôžem uveriť, že si s ním nešla na tú prehliadku, keď ti ju ponúkol. Očividne chcel s tebou tráviť viac času,“ hádže na mňa krátky skúmavý pohľad.

Cítim, ako sa červenám a môj tep sa z neznámych dôvodov zrýchľuje. To celkom určite nebolo jeho cieľom. Určite mi to tam chcel ukázať iba preto, aby mi dokázal, že je pánom všetkého, čo ovláda. Zisťujem, že si hryziem spodnú peru, a dúfam, že si to Kate nevšimla. Ale tá sa zdá byť naplno pohľtená prepisom.

„Už počujem, čo si myslela tou formálnosťou. Robila si si tie poznámky?“

„Hm... nerobila.“

„To nič. Aj s týmto môžem urobiť dobrý článok. Škoda, že nemáme nejaké jeho nové fotky. Vyzerá fakt dobre, blázon jeden. Čo hovoríš?“

„No, celkom to ujde.“ Usilovne sa snažím, aby som znela neza-ujato, a myslím si, že sa mi to darí.

„Ale no tak, Ana – ani ty nemôžeš byť imúnna proti tomu, ako vyzerá,“ zdvihne na mňa svoje dokonalé obočie.

Doparoma! Do tváre sa mi hrnie krv, a tak sa uchýľujem k lichôtkam - osvedčenej taktike.

„Ty by si toho z neho asi dostala viac.“

„Tak o tom pochybujem, Ana. No tak – veď on ti prakticky ponúkol prácu. Keď zoberiem do úvahy, že som to na teba hodila na poslednú chvíľu, zvládla si to fakt skvelo.“ Hĺbavo sa na mňa zahľadí a ja volím rýchly ústup do kuchyne.

„Takže, čo si o ňom naozaj myslíš?“ Dočerta, ona je naozaj ako nejaký vyšetrovateľ. Prečo to jednoducho nenechá plávať? *Rýchlo si niečo vymysli.*

„Ide si tvrdo za svojim, je posadnutý kontrolou, je arogantný, ide z neho strach... Na druhej strane je veľmi charizmatický. Celkom chápem všetku tu fascináciu jeho osobou,“ dodávam popravidle, a dúfam, že jej to raz a navždy zavrie ústa.

„Ty? Fascinovaná mužom? To je mi ale novinka,“ odvrkne.

Začínam si pripravovať suroviny na sendvič, aby nevidela, ako sa tvárim.

„Prečo si chcela vedieť, či je homosexuál? A, mimochodom, bola to tá najtrápnejšia otázka zo všetkých. Skoro som z nej zomrela a on bol našťvaný, že sa ho na to pýtam,“ mračím sa pri tej spomienke.

„Pretože kedykoľvek sa objaví na spoločenských stránkach, vždy je sám.“

„No, tak to bolo vrcholne trápne. Celá tá vec bola dosť neprijemná a ja som naozaj šťastná, že ho už nikdy neuvidím.“

„Ale, prosím ťa, nemohlo to byť až také zlé. A okrem iného, myslím si, že to vyznelo, akoby si ho dosť zaujala.“

Zaujala? Kate sa asi pomiatla.

„Dáš si sendvič?“

„Jasné.“

V ten večer sa už, na moju neskonajúcu úľavu, našťastie k téme o Christianovi Greyovi nevraciam. Potom, čo sa najem, som

schopná sedieť pri stole vedľa Kate, ktorá pracuje na tom svojom článku, a pracovať na eseji o Tess z d'Urbervillovcov. To je hrozné, tá žena bola v nesprávnom čase na nesprávnom mieste, a v nesprávnom storočí. Keď končím, je poľnoc a Kate je už dávno v posteli. Vyčerpaná sa ťahám do svojej izby, spokojná, že som toho v pondelok zvládla celkom dosť.

Vo svojej bielej kovovej posteli sa zababuším do prešívanej deky, ktorú mi urobila mama, zatváram oči a okamžite spím. Tej noci sa mi sníva o tajomných miestach, bezútešných studených bielych poschodiach a sivých očiach.

Zvyšok týždňa strávim opakovaním školskej látky a prácou v obchode u Claytonovcov. Kate je tiež v jednom kole, zostavuje svoje posledné vydanie školského časopisu predtým, než ho bude musieť odovzdať novému šéfredaktorovi, a tiež sa biffuje na štátnice. V stredu sa už cíti oveľa lepšie, takže ďalej už nemám tú česť pozeráť sa na jej ružové flanelové pyžamo posiate zajačikmi. Volám mame do Georgie, aby som ju skontrolovala, a tiež aby mi mohla popriať veľa šťastia pri štátniciach. Rozpráva mi o tom, že sa pustila do nového podnikania vo výrobe sviečok – moja mama, to je jeden veľký riskantný podnik. V podstate sa doma nudí, a potrebuje sa voľajako zabaviť. Ale pri ničom dlho nevydrží. Na budúci týždeň to bude zase niečo nové. Robím si o ňu starosti. Dúfam, že kvôli svojmu poslednému projektu nezaložila dom. A tiež dúfam, že Bob – jej relatívne nový, ale oveľa starší manžel – na ňu dá teraz pozor, keď tam nie som. Vyzerá, že stojí nohami na zemi oveľa pevnejšie ako manžel číslo tri.

„Ako sa máš, Ana?“

Iba na okamih zaváham a mám jej plnú pozornosť.

„Fajn.“

„Ana, ty si niekoho stretla?!“ *To nie je možné... ako to len robí?*

Vzrušenie v jej hlase je doslova hmatateľné.

„Nie, mami. O nič nejde. Bola by si prvá, ktorá by o tom vedela.“

„Zlatko, naozaj by si mala chodiť viac medzi ľudí. Robíš mi starosti.“

„Mami, ja som v poriadku. Ako sa má Bob?“ Ako vždy, útok je najlepšia obrana.

Neskôr večer ešte volám Rayovi, svojmu nevlastnému otcovi, manželovi číslo dva – mužovi, ktorého považujem za svojho otca a ktorého priezvisko nosím. Je to krátky rozhovor. Vlastne, skôr než rozhovor je to séria súhlasných zabručaní ako odpoveď na môj tichý monológ. Ray toho moc nenahovorí. Aspoň viem, že ešte žije a sleduje v televízii futbal (a chodí na bowling alebo muškárči, prípadne vyrába nábytok, pokiaľ nerobí žiadnu z tých predchádzajúcich vecí). Ray je zručný tesár a to je tiež dôvod, prečo sa v tom tak trochu vyznám. Zdá sa, že je s ním všetko v poriadku.

V piatok popoludní s Kate rozoberáme, čo večer podnikneme – chceli by sme nejaké rozptýlenie od opakovania, práce a študentských novín. V tom sa však ozve zvonček. Vo dverách stojí môj dobrý kamarát José, s fľašou šampanského v ruke.

„José! Rada ťa vidím!“ Hodím sa mu okolo krku. „Poď ďalej.“

José je prvý človek, ktorého som stretla, keď som prišla študovať na WSU a vyzerala som presne taká stratená a opustená, ako som sa cítila. Hneď v ten deň sme v sebe našli spriaznené duše a odvtedy sme priatelia. Nielen, že máme rovnaký zmysel pre humor, ale tiež sme zistili, že Ray a José senior spolu slúžili v rovnakej vojenskej jednotke. Výsledkom toho je, že aj naši otcovia sa stali dobrými priateľmi.

José študuje techniku a je z ich rodiny prvý, kto to dotiahol až na univerzitu. Je naozaj šikovný, ale jeho skutočnou vášňou je fotografovanie. Má naozaj veľký talent.

„Mám novinku,“ uškríňa sa na mňa a tmavé oči mu len žiaria.

„Nehovor, že sa ti podarilo udržať sa ďalší týždeň v škole,“ uťahujem si z neho a on sa mňa naoko zamračí.

„Portlandská galéria od budúceho mesiaca vystavuje moje fotky.“

„Tak to je úžasné! Gratulujem.“ Mám takú radosť, že ho znovu objímam.

Kate sa naňho tiež nadšene usmeje.

„Tak to je teda niečo, José! Mala by som to dať do novín. Nepoznám nič lepšie než redakčnú zmenu v piatok večer,“ predstiera rozladenosť.

„Takže to oslávime. Chcel by som, aby si prišla na otvorenie.“ José na mňa uprie prenikavý pohľad a ja sa začervenám. „Teda, obidve, samozrejme,“ dodáva a nervózne sa pozrie Katiným smerom.

S Josém sme dobrí priatelia, ale ja podvedome cítim, že on by chcel viac. Je pekný a je s ním zábava, ale nie je pre mňa ten pravý. Je skôr ako môj brat, ktorého som nikdy nemala. Katherine si zo mňa často uťahuje, že mi chýba gén „Ja chcem chlapa!“. Pravda však je, že som ešte nestretla nikoho... jednoducho nikoho, kto by ma priťahoval. A to napriek tomu, že časť môjho ja túži po roztrasených kolenách, srdci v krku, a tej záležitosti týkajúcej sa motýľov v bruchu.

Niekedy si hovorím, či je so mnou všetko v poriadku. Možno som trávila veľa času so svojimi vysnívanými literárnymi hrdinami a v dôsledku toho sú moje ideály nastavené príliš vysoko a moje očakávania sú prehnané. Faktom však zostáva, že v reálnom živote mi ešte nikto nič také nespôsobil.

Až *donedávna*, zašeptá nevitáný hlások môjho podvedomia. NIE! Okamžite ho umlčím. Už sa k tomu nechcem vracieť, nie po tom zbabranom interview. *A ste homosexuál, pán Grey?* Pri tej spomienke sa uškrniem. Je pravda, že sa mi o *ňom* skoro každú

noc sníva, ale to je určite iba kvôli tomu, aby sa moja nervová sústava vyrovnala s desivým zážitkom.

Sledujem, ako José otvára šampanské. Je vysoký a v tých džínsoch a tričku je samý sval. Hm... José je vážne sexi – široké ramená, opálená pokožka, čierne vlasy a planúce tmavé oči. Ale mám dojem, že mu to konečne začína dochádzať – sme iba priatelia. Zátka zaznie svojim typickým hlasitým lupnutím a José ku mne s úsmevom dvíha pohľad.

Sobota strávená v obchode je ako nočná mora. Sme zavalení samými domácimi majstrami, ktorí si chcú vylepšiť bývanie. Pán a pani Clintonovci, John a Patrick, čo sú naši ďalší dvaja brigádnic, aj ja sme všetci v zajatí zákazníkov. Cez obed však nastáva chvíľa pokoja, a tak ma pani Claytonová žiada, aby som skontrolovala nejaké objednávky. Sedím za pultom pri pokladnici a nenápadne žujem žemľu. Som ponorená do úlohy, predstavujúcej porovnávanie katalógových čísiel so zoznamom vecí, ktoré by sme potrebovali, a vecí, ktoré sme už objednali. Pohľadom behám z objednávkovej knihy na obrazovku počítača a ubezpečujem sa, že všetky položky súhlasia. A potom, z nejakého nevyvetliteľného dôvodu vzhliadnem... a ocitám sa v zajatí priameho pohľadu sivých očí Christiana Greya, ktorý stojí za pultom a uprene ma sleduje.

Zlyháva mi srdce.

„Slečna Steelová. Aké príjemné prekvapenie.“ Jeho pohľad je priamy a intenzívny.

Tak to ma podrž. Čo tu, doparoma, robí? S tými rozstrapatenými vlasmi a v neformálnom oblečení – v sivom svetri, džínsoch a pohodlných topánkach... Tuším, že naňho zízam s otvorenými ústami, a nemôžem si spomenúť, kde som nechala mozog, prípadne hlasivky.

„Pán Grey,“ zašeptám, pretože to je asi tak všetko, čo zvládnem.

Na perách mu zahrá náznak úsmevu a v jeho očiach sa objaví pobavenie, akoby si užíval nejaký svoj súkromný vtíp.

„Motal som sa tu po okolí,“ hovorí akoby na vysvetlenie. „Potrebujem si dokúpiť zopár vecí. Veľmi rád by som vás zase videl, slečna Steelová.“ Jeho hlas je hrejivý a tak trochu zastretý ako karamelový bonbón s roztopenou horkou čokoládou... alebo také niečo.

Zľahka potrasiem hlavou, aby som nejako pozbierala svoj zdravý rozum. Srdce mi freneticky bubnuje a ja sa z neznámeho dôvodu pod jeho pohľadom červenám. Z toho, že tu predo mnou stojí, som neskutočne rozhodená. Moja pamäť mi asi neslúži veľmi dobre, je nielen pekný – on je stelesnením mužskej krásy, oslnivej krásy. A je tu. Tu, v železiarstve Claytonovcov. Kto by to bol povedal? Konečne sú moje kognitívne funkcie obnovené a znovu prepojené so zvyškom telesnej schránky.

„Ana, volám sa Ana,“ vypadne zo mňa. „Ako vám môžem pomôcť, pán Grey?“

Usmeje sa a znovu vyzerá, akoby bol zapletený do voľajakého tajného sprisahania. Znervózňuje ma to.

Zhlboka sa nadýchnem a nasadím si svoju profesionálnu masku v-tomto-obchode-pracujem-už-celé-roky. *To zvládnem.*

„Je tu pár vecí, ktoré by som potreboval. Najskôr by som chcel káblové svorky,“ zahrkúta a pritom sa tvári napoly chladne a napoly pobavene.

Káblové svorky?

„Ponúkame rôzne dĺžky. Mám vám ukázať, kde sú?“ dostanem zo seba ticho a rozochvene. *Pozbieraj sa, Steelová.*

Rozkošné obočie pána Greya sa ľahko stiahne. „Vedzte ma, prosím, slečna Steelová,“ požiada ma.

Keď obchádzam pult, snažím sa o nenútenosť, ale v skutočnosti sa musím pekne sústrediť, aby som nezakopla o svoje vlastné

nohy, pretože práve získali konzistenciu želé. Som taká šťastná, že som si ráno navliekla na seba svoje najlepšie džínsy.

„Sú v oddelení elektrického tovaru, ôsma ulička,“ dodávam až príliš veselo. Pozriem naňho a takmer okamžite to oľutujem. Došlaka, je taký očarujúci.

„Až po vás,“ vydýchne a ukáže vpred svojou dlhoprstou rukou s dokonalo upravenými nechtami.

Vediem ho do príslušnej sekcie. Cestou sa pravdepodobne zadusím svojím vlastným srdcom, pretože ho mám až v krku, odkiaľ sa pokúša preraziť von mojimi ústami. *Čo robí v Portlande? Prečo prišiel sem, ku Claytonovcom? A z nejakej zanedbateľnej a nepoužívanej časti môjho mozgu – pravdepodobne umiestenej vnútri medulla oblongata, niekde blízko sídla môjho podvedomia – prichádza myšlienka: Je tu kvôli tebe. To v žiadnom prípade! Okamžite to popieram. Prečo by tento krásny, mocný a kultivovaný mladý muž mal chcieť vidieť práve mňa? Táto myšlienka je taká absurdná, že ju okamžite zavrhnem.*

„Ste v Portlande obchodne?“ pýtam sa o oktávu vyšším hlasom. Ako keby som si privrela prst do dverí. *Doparoma! Ana, upokoj sa!*

„Zastavil som sa vo Vancouveri na poľnohospodárskej fakulte vašej univerzity. V súčasnosti tam podporujem výskum týkajúci sa striedania rastlín a náuky o pôde,“ poznamenáva vecne. *Vidíš? Vôbec tu nie je kvôli tebe*, vysmieva sa mi moje podvedomie, pohrdavo, pyšne a namyslene. Až sa začervenam nad tou svojou pochabosťou a bláznivými myšlienkami.

„To je tiež súčasť vášho plánu, ako nakrmiť svet?“ zažartujem.

„Dalo by sa to tak povedať,“ pripúšťa a jeho pery sa zvlnia v ľahkom úsmeve.

Upiera pohľad na ponuku vystavených káblových svoriek. Pre všetko na svete, čo s nimi plánuje robiť? Akosi si ho nedokážem

predstaviť ako domáceho majstra. Prstami prechádza po jednotlivých baleniach, a ja som z nejakej nevysvetliteľnej príčiny nútená uhnúť pohľadom. Zohne sa a vyberá si jeden balíček.

„Tieto budú vyhovovať,“ prenáša s tým svojim ó-tak-tajomným úsmevom.

„Ponúknem vám ešte niečo?“

„Hádam nejakú širokú lepiacu pásku.“

Širokú lepiacu pásku?

„Tapetujete?“ vyletí zo mňa skôr, než sa mi to podarí zastaviť. Na takú prácu má určite svoj vlastný tím, alebo si na to najíma firmu.

„Nie, netapetujem,“ odpovie rýchlo a vzápätí sa pousmeje, takže mám nutkavý pocit, že sa mi smeje.

To som taká smiešna? Alebo azda smiešne vyzerám?

„Tadiaľto,“ pípnem rozpačito. „Lepiace pásky sú v oddelení dekorácií.“

Zľahka sa naňho obzriem.

„Pracujete tu už dlho?“ zisťuje tlmeným hlasom, zatiaľ čo ma sústredene sleduje. Moja tvár získava jasnočervenú farbu. Preboha, prečo na mňa musí mať práve takýto účinok? Pripadáam si, ako keby som mala štrnásť – spoločenské trdlo a ako vždy úplne mimo. *Pozeraj sa pred seba, Steelová!*

„Štyri roky,“ zašepkám, keď prichádzame na miesto. Aby som sa nejako rozptýlila, zohnem sa a vyberám dve rôzne široké lepiace pásky, ktoré ponúkame.

„Vezmem si túto,“ prenesie Grey mäkko a ukáže na tú širšiu, ktorú mu vzápätí podávam. Naše prsty sa pritom mimovoľne dotknú a tá energia je späť – zasahuje ma, akoby som sa dotkla obnaženého elektrického vedenia. Mimovoľne zalapám po dychu, keď vnímam, ako mnou prestupuje a klesá až niekam do tajomných neprebádaných hĺbok môjho podbruška. Zúfalo sa pokúšam pozbierať zvyšky svojej vnútornej rovnováhy.

„Prajete si ešte niečo?“ zabľabotám prerývane. Nebadateľne sa mu rozširujú oči.

„Voľajaký motúz, myslím.“ Jeho hlas sa teraz podobá môjmu, tiež zachrípol.

„Tadiaľto.“ Ukážem hlavou daným smerom, aby som skryla ďalší rumenec, a vykročím k príslušnému regálu.

„Aký typ by ste si predstavovali? Máme tu syntetické, z prírodných vlákien... rôzne motúzy... káblové šnúry...“ zarazím sa, keď si všimnem jeho výraz. Akoby mu potemneli oči. *Ty kokso!*

„Dajte mi päť metrov toho z prírodných vlákien, prosím.“

Rýchlo a s roztrasenými prstami odmeriavam na pevnej mierke päť metrov, úplne si vedomá toho jeho nástoječivého sivého pohľadu, ktorý na mňa upiera. Nemám odvahu sa ani pozrieť tým smerom. To je neuveriteľné, je vôbec možné, aby som cítila ešte väčšie rozpaky? Zo zadného vrečka nohavíc vyťahujem svoj odlamovací nožík a odrežem ním špagát, potom ho svedomito stáčam do slučky a viažem na ňom voľný uzol. Nejakým zázrakom sa mi pri tom nepodarilo odrezať si prst.

„Chodili ste do skautského oddielu?“ vyzvedá. Zmyselne tvarované pery sa mu vlnia v pobavenom úsmeve. *Nezízaj mu na tie pery!*

„Organizované skupinové aktivity veľmi nemusím, pán Grey.“

Dvíha obočie.

„A čo vás teda baví, Anastasia?“ pýta sa ticho a znovu nasadzuje ten svoj tajomný úsmev. Uhrančivo naňho zízam, neschopná jediného slova. Práve sa podo mnou pohli tektonické dosky. *Skús sa uvoľniť, Ana,* prosí na kolenách moje umučené podvedomie.

„Knihy,“ zašepkám, ale moje podvedomie vreští: *Ty! To ty ma bavíš!* Okamžite ho zastavím, zdesená zistením, že sa moje duchovno zaoberá takýmito neuskutočniteľnými myšlienkami.

„Aké knihy? Nakláňa hlavu nabok. Čo sa tak zaujíma?“

„No, poznáte to. Nič neobyčajné. Klasika. Predovšetkým britská literatúra.“

Premasíruje si bradu medzi palcom a ukazovákom, akoby sa nad mojou odpoveďou zamyslel hlbšie. Alebo sa iba príšerne nudí a snaží sa to zamaskovať.

„Potrebujete ešte niečo iné?“ Musím sa voľajako odreagovať – pohľad na jeho ruky v kombinácii s jeho tvárou je príliš omračujúci.

„Ja ani neviem. Odporučili by ste mi niečo?“

Ja, aby som ti niečo odporučila? Veď ani neviem, čo sa s tými vecami chystáš robiť.

„Myslíte niečo, čo sa vám bude hodiť, keď budete doma majstrovať?“

Prikývne a oči mu ožijú šibalstvom. Už sa zase červenám, a tak hodím očami dolu na jeho priliehavé džínsy.

„Montérky,“ vypadne zo mňa a hneď mi je jasné, že som zabudla strážiť, čo vypúšťam z úst.

Pokrčí čelo a znovu sa dobre baví.

„Nechcete si predsa zničiť oblečenie.“ Nesmelo ukážem rukou na jeho nohavice.

„Vždy si ich môžem vyzliecť,“ povie s úsmevom.

„Ehm...“ Do tváre sa mi zase hrnie krv. Teraz už má najskôr farbu komunistického manifestu. *mlč už. Preboha mlč!*

„Tak ja si nejaké vezmem. Božechráň, aby som si zničil oblečenie,“ skonštatuje sucho.

Pokúšam sa zo svojej hlavy vygumovať spontánne vzniknutú predstavu Christiana Greya bez nohavíc.

„Bude to všetko?“ zašomrem, keď mu podávam modrú pracovnú kombinézu.

Moju otázku prechádza bez povšimnutia.

„Ako ste na tom s tým článkom?“

Konečne mi položil normálnu otázku. Úplne odlišnú od všetkých zmätených dvojzmyslov a narážok... otázku, na ktorú som schopná odpovedať. Chytám sa jej oboma rukami ako topiaci sa stebľa trávy a odpovedám úprimne.

„Ja ho nepíšem, to Katherine. Slečna Kavanaghová. Moja spolubývajúca, to ona je autorkou. A je z neho unesená. Katherine je šéfredaktorkou našich novín a, samozrejme, bola zdrvená, že s vami ten rozhovor nemohla urobiť sama.“ Mám pocit, akoby som sa po veľmi dlhom čase mohla nadýchnuť – konečne normálna téma na konverzáciu. „Iba ju mrzí, že nemá k nemu žiadne vaše nové fotografie.“

„A aké snímky by si predstavovala?“

Ejha. S takouto reakciou som teda nepočítala. Iba myknem plecom. Netuším.

„No, ešte sa tu zdržím. Čo zajtra...?“

„Vy by ste súhlasili s fotografovaním?“ Môj hlas sa zase podobá piskotu. Kate by bola v siedmom nebi, keby som jej toto dohodila. *A zase by si ho zajtra videla*, ozve sa zvodný šepot z tmavého kúta môjho podvedomia. Hneď tú myšlienku potláčam – je hlúpa a absurdná...

„Kate by bola nadšená – teda, pokiaľ zoženieme fotografa.“ Urobilo mi to takú radosť, že sa na neho nevedomky široko usmievam. Pootvorí pery, akoby sa nimi ostro nadychoval. Zažmurká. Na zlomok sekundy vyzerá, že je úplne mimo... Zem sa vychýľuje zo svojej osi a tektonické dosky kotvia v nových polohách.

Ty kokso. Christian Grey vypadol zo svojej roly!

„Tak mi dajte vedieť, pokiaľ ma budete zajtra potrebovať.“ Siahla do zadného vrečka a vyťahuje peňaženku. „To je moja vizitka. Je tam číslo na môj mobil. Museli by ste zavolať zajtra ráno, pred desiatou.“

„Tak dobre.“ škerím sa na neho. Kate sa zblázni od radosti.

„Ana!“

Na druhom konci uličky sa objavuje Paul. Je to najmladší brat pána Claytona. Začula som, že prišiel domov z Princetonu, ale nečakala som, že sa ním dnes uvidím.

„Ehm, ospravedlňte ma na chvíľu, pán Grey.“
Zamračí sa, keď sa mu chystám ukázať chrbát.

Paul bol vždy skvelý kamarát, a práve v tejto zvláštnej chvíli, ktorú tu trávim s bohatým, mocným, nadprirodzene atraktívnym, kontrolou posadnutým Greyom, je úžasne milé hovoriť s niekým normálnym. Paul ma prekvapuje nečakane pevným objatím.

„Čau, Ana, strašne rád ťa vidím,“ prekypuje nadšením.

„Ahoj, Paul, ako sa máš? Prišiel si na bratove narodeniny?“

„Áno. Vyzeráš skvele, Ana, fakt dobre,“ zubí sa a skúmavo si ma obzerá, zatiaľ čo si ma drží na dĺžku ramien. Potom ma púšťa, ale vo vlastníckom geste necháva ruku prehodenú cez moje ramenná. Rozpačito si prestúpim. Paul bol vždy až príliš familiárny, ale je príjemné ho vidieť.

Hádzem letmý pohľad na Christiana Greya. Sleduje nás ako ostriež, prižmúreným podozrievavým pohľadom, ústa stiahnuté do tvrdej nevýraznej linky. Premenil sa z príjemného zákazníka na niekoho úplne iného, niekoho chladného a neskutočného.

„Paul, mám tu zákazníka. Niekoho, s kým by si sa mal zoznámiť,“ vravím so snahou zmierniť to nepriateľstvo, ktoré Greyovi srší z očí. Chytám Paula a vediem ho k nemu. Obidvaja sa vzájomne premeriavajú pohľadmi. Atmosféra okolo nás náhle klesá na bod mrazu.

„Takže, Paul, toto je Christian Grey. Pán Grey, Paul Clayton. Jeho brat to tu vlastní.“ Z nejakého iracionálneho dôvodu mám pocit, že by som mala vysvetliť viac.

„Poznám Paula, odkedy tu pracujem, aj keď sa nevidáme veľmi často. Práve sa vrátil z Princetonu, kde študuje obchodný manažment,“ trepem nezmysly... *Mlč už!*

„Pán Clayton.“ Christian ponúka Paulovi ruku, v tvári nečitateľný výraz.

„Pán Grey.“ Paul si s ním podáva ruku. „Počkajte – azda nie *ten* Christian Grey? Ten z Grey Enterprises Holdings?“ Paul prechádza od rozmrzenosti k úctivosti v priebehu nanosekundy. Grey sa naňho zdvorilo usmeje, ale ten úsmev sa mu v očiach neodrazí.

„Pane – môžem vám niečo ponúknuť?“

„Anastasia sa už o mňa postarala, pán Clayton. Venovala mi všetku svoju pozornosť.“ Jeho výraz síce zostáva nemenný, ale to, čo hovorí... ako keby hovoril o niečom úplne inom. A to ma mätie.

„Super,“ odpovie Paul. „Takže sa uvidíme potom, Ana.“

„Samozrejme, Paul.“ Pozerám sa, ako mizne v sklade. „Ešte niečo iné, pán Grey?“

„To bude všetko.“ Jeho tón je strohý a studený. Kruci... čo som ho urazila? S dôkladným nádychom sa otáčam a vyrážam k pokladnici. *Čo ho žerie?*

Počítam špagát, montérky, lepiacu pásku a káblové svorky.

„Bude to štyridsaťtri dolárov, prosím.“ Pozriem naňho a vzápätí oľutujem, že som to urobila. Prepaľuje ma upreným pohľadom. Je to znepokojujúce.

„Prosíte si tašku?“ pýtam sa, keď beriem jeho kreditnú kartu.

„Áno, Anastasia.“ Pomazná sa s mojím menom na jazyku tak, že sa mi z toho znova rozbúcha srdce. Sotva lapám po dychu. Rýchlo ukladám jeho nákup do igelitovej tašky.

„Takže mi zavoláte, pokiaľ ma budete chcieť na to fotenie?“ Odrazu znie zase ako biznismen. Pritakám, pretože som znovu stratila schopnosť rozprávať, a vraciam mu jeho kartu.

„Dobre, zajtra dovidenia, azda.“ Už je na odchode, ale vzápätí sa zarazí. „Anastasia, som rád, že slečna Kavanaghová nemohla prísť na ten rozhovor.“ Usmeje sa a s novonadobudnutou rozhodnosťou a taškou hodenou cez plece opúšťa obchod. Za sebou ne-

cháva roztrasenú kôpku rozbúrených ženských hormónov. Niekoľko ďalších minút trávim zízaním na zatvorené dvere, ktorými práve odišiel. Až neskôr znovu pristávam na planéte Zem.

Fajn... takže sa mi páči. Konečne si to pripúšťam. Už to pred sebou neskryjem. Toto som nikdy predtým necítila. Je pekný. Dokonca veľmi pekný. Ale nemám šancu, to viem. Vzdychnem si, a trpko sa poľutujem. Ocitol sa tu jednoducho zhodou náhod. Aspoň ho môžem obdivovať z diaľky, nie? To nikomu neuškodí. A pokiaľ zoženiem fotografa, môžem ho začať obdivovať hneď zajtra. V očakávaní si zahryznem do spodnej pery a zisťujem, že sa usmievam ako nejaká školáčka. Musím zavolať Kate a zorganizovať fotenie.

Kapitola 3

Kate je v eufórii.

„Ale čo robil u Claytonovcov?“ Tá jej zvedavosť na mňa srší aj cez telefón. Volám jej schovaná v hĺbinách skladu za predajňou a snažím sa znieť nenútene.

„No... bol tu niečo zariaďovať.“

„Ja si myslím, že toto je už naozaj veľká zhoda náhod, Ana. Nenapadlo ti, že možno skôr prišiel za tebou?“

Srdce mi pri tejto myšlienke vynechá úder, ale hneď sa spa-mätá. Prostým a jednoduchým faktom totiž zostáva, že tu bol ob-chodne.

„Mal cestu na našu poľnohospodársku fakultu. Podporuje tam nejaký výskum,“ poznamenám.

„Veď hej. Dal predsa katedre dvaapoldmiliónový grant.“

Ty kokso!

„Ako to vieš?“

„Ana, som novinárka, písala som jeho medailón. Vedieť to je moja práca.“

„Dobre, Carla Bernsteinová. Tak chceš tie fotky?“

„Samozrejme, že áno. Otázkou je, kto to urobí a kde.“

„Miesto môžeme vyriešiť s ním. Vravel, že tu zostáva.“

„Ty ho môžeš kontaktovať?“

„Mám jeho mobil.“

Kate sa nahlas zadrhne.

„Chceš povedať, že ti najbohatší, najzáhadnejší a najneuchopiteľnejší slobodný chlap v štáte Washington dal číslo na svoj mobil?!“

„Ehm... áno.“

„Ana! Ty sa mu páčiš. O tom niet pochyb,“ vydýchne empaticky.

„Kate, iba sa snaží byť milý.“ Len čo to vyslovím, viem, že to nie je pravda – Christian Grey nerobí *milé* veci. Nanajvýš tak zdvorilé. *Možno má Kate pravdu*, zašeptá malý tichý hlások. Z predstavy, že možno, iba možno by som sa mu mohla páčiť, sa mi zježia chlčky na krku. Veď vlastne povedal, že je rád, že ten rozhovor nerobila Kate. V duchu sa ticho zaradujem a poskočím, opájam sa myšlienkou, že by som sa mu naozaj mohla páčiť. Ale Kate ma vracia späť do reality.

„Nemám predstavu, koho na to fotografovanie zoženieme. Levi, náš stály fotograf, nemôže. Išiel na víkend domov do Idaho Falls. Bude pekne napálený, až zistí, že prešvihol fotenie jedného z najmocnejších podnikateľov Ameriky.“

„Hmm... A čo José?“

„Super nápad! Opýtaj sa ho ty – pre teba urobí čokoľvek. A potom zavolaj Greyovi a zisti, kam máme prísť.“ Kate ma tým svojím povýšeneckým správaním voči Josému števe.

„Myslím, že by si mu mala zavolať ty.“

„Komu? Josému?“ odvrkne.

„Nie. Greyovi.“

„To ty k nemu máš vzťah, Ana.“

„Vzťah?“ vybuchnem a môj hlas pritom vyletí o niekoľko oktáv vyššie. „Veď toho chlapa sotva poznám!“

„Aspoň si sa s ním už videla,“ postážuje si zatrpknuto. „A zdá sa, že on by ťa rád poznal lepšie. Ana, jednoducho mu zavolaj,“ vyštekne na mňa a zavesí. Niekedy je taká panovačná. Zamračím sa na telefón a vyplazím naň jazyk.

Práve píšem správu Josému, keď do skladu vchádza Paul a hľadá brúsny papier.

„Máme tu celkom tlačenicu, Ana,“ upozorňuje ma taktne.

„Jasné, prepáč,“ vypustím zo seba a chystám sa naspäť.

„Hej, a odkiaľ vlastne poznáš Christiana Greya?“ nadhodí Paul naoko nenúteno.

„Musela som s ním urobiť rozhovor do študentských novín. Kate bola chorá,“ pokrčím plecami a tentoraz v nenútenosti zlyhávam ja.

„Christian Grey u Claytonovcov. Len si to predstav,“ rozplýva sa zasnene. Potom potrasie hlavou, akoby si ju chcel vyčistiť. „Mimochodom, čo takto zájsť zajtra večer na drink alebo také niečo?“

Kedykoľvek príde domov, snaží sa ma vyťahnúť von a ja vždy odmietnem. Je to náš rituál. Myslím si, že chodenie s bratom šéfa nie je dobrý nápad. A okrem toho, Paul je skrátka taký typický predstaviteľ amerického chlapca odvedľa, a ani s obrovskou dávkou predstavivosti nepripomína žiadneho literárneho hrdinu. *A Grey hádam hej?* pýta sa moje podvedomie s vyzývavo zdvihnutým obočím. Nekompromisne ho zarazím.

„Nemáte vari rodinnú večeru alebo voľajakú oslavu s bratom?“

„Tá bude zajtra.“

„Možno inokedy, Paul. Večer sa musím učiť. Na budúci týždeň robím štátnice.“

„Jedného krásneho dňa povieš *áno*, Ana,“ usmeje sa, a ja sa pracem do obchodu.

„Ale ja fotím miesta, nie ľudí,“ zahundre José.

„José, prosím,“ drankám. Pochodujem po našej obývačke, v ruke zvieram mobil a zízam z okna na slabnúce večerné svetlo.

„Daj mi ten telefón.“ Kate mi vyškľbne mobil z ruky a šarmantne si prehodí svoje hodvábne, medenoblondavé vlasy cez plece.

„A teraz ma počúvaj, José Rodriguez! Pokiaľ chceš, aby naše noviny informovali o otvorení tvojej výstavy, tak pre nás toto fotenie zajtra urobíš, jasné?“ Kate dokáže byť až desne neústupčivá. „Fajn, Ana sa ti ozve a určí ti miesto a čas. Nazdar zajtra.“ A položí mu to.

„Vybavené. Teraz už iba zisti, kedy a kde to chce. Zavolaj mu.“ Podáva mi telefón a mne sa otáča žalúdok naruby. „Zavolaj Greyovi. Teraz!“

Zamračím sa na ňu a siahnem do zadného vrecka svojich nohavíc pre jeho vizitku. Zhlboka sa nadychujem a roztrasenými prstami vytukávam číslo.

Dvíha to po druhom zazvonení. Jeho tón je pokojný, úsečný a chladný.

„Grey.“

„Ehm... pán Grey? Tu je Anastasia Steelová.“ Som taká nervózna, že nepoznávam svoj vlastný hlas. Na druhom konci sa rozhostí krátke ticho, a ja sa počas neho celá rozochvejem.

„Slečna Steelová. Veľmi rád vás počujem.“ Farba jeho hlasu sa mení. Je prekvapený, aspoň si myslím, a znie tak... srdečne, dokonca *zvodne*. Zasekáva sa mi dych, cítim, ako sa červenám. Odrazu si uvedomujem, že na mňa Katherine Kavanaghová čučí s otvorenými ústami, a tak miznem v kuchyni, aby som sa zbavila jej nevitanej pozornosti.

„Totiž... radi by sme urobili tie fotky pre článok.“ *Dýchaj, Ana, dýchaj.* Moje pľúca sa spontánne zhlboka nadychnu. „Zajtra, pokiaľ vám to vyhovuje. Kde by sa vám to hodilo, pán Grey?“

Jeho úsmev sfingy si viem predstaviť aj cez telefón.

„Bývam v hoteli Heathman v Portlande. Môžeme sa stretnúť, povedzme, o pol desiatej ráno?“

„Dobre, Heathman, budeme tam.“ V tej chvíli som už celá upachtená a zadychčaná – takmer ako dieťa, nie ako dospelá žena, ktorá má v štáte Washington právo voliť a legálne piť alkohol.

„Už sa na to teším, slečna Steelová.“ Úplne vidím ten hriechny záblesk v jeho očiach. *Ako môže zo siedmich malých slov urobiť taký mučivý prísľub?* Zložím. Kate je v kuchyni a s konsternovným výrazom na mňa otvorene zíza.

„Anastasia Rose Steelová. On sa ti páči! V živote som ťa nevidela ani nepočula takú... takú... rozhodenu. Ty sa červenáš!“

„Ježiš, Kate, veď vieš, že sa červenám stále. Je to moja obchodná značka. Tak nebuď smiešna,“ precedím cez zuby. Od samého prekvapenia zaklipká očami – obyčajne sa len tak nerozčúlim – a tak sa hned krotím. „Jednoducho sa mi zdá trochu... desivý. A to je všetko.“

„Takže Heathman,“ utrúsi Kate. „Zavolám tam a dohodnem miesto na fotenie.“

„A ja urobím večeru. Potom sa musím učiť.“ Nedokážem skryť podráždenie, ani keď otváram jednu z kuchynských skriniek a púšťam sa do varenia.

Tú noc spím nepokojne, prehadzujem sa zboka nabok. Sníva sa mi o dymovosivých očiach, pracovných kombinézach, dlhých nohách, dlhých prstoch a tajomných, temných, neprebádaných miestach. Dvakrát sa budím s búšiacim srdcom. *Výborne, zajtra budem vyzerat' naozaj skvele, s takým množstvom spánku*, počasujem sa. Natriasam si perinu a pokúšam sa upokojiť.

Hotel Heathman sídli v úplnom centre Portlandu. Jeho impozantná budova je z hnedého kameňa, bola postavená na konci dvadsiatych rokov tesne pred začiatkom krízy. José, Travis a ja ideme mojím

chrobákom, zatiaľ čo Kate šofériuje svoj mercedes, pretože do nášho auta sa všetci nevmetíme. Travis je Josého kamarát a pomocník. Dnes mu bude robiť osvetľovača. Kate sa podarilo na dnešné dopoludnie v Heathmane objednať izbu zadarmo, výmenou za poďakovanie v článku. Keď na recepcii nahlási, že sme tu, aby sme vyfotili výkonného riaditeľa Christiana Greya, okamžite sme eskortovaní do apartmánu. Rozumie sa, do apartmánu bežnej veľkosti, pretože pán Grey už býva v tom najväčšom, aký v hoteli je. Odprevádza nás tam prehnane ochotný manažér hotela. Je veľmi mladý a z nejakého dôvodu veľmi nervózny. Mám dojem, že tým dôvodom je Katina krása a sebavedomé vystupovanie. Je ako bábka na jej motúze. Izby sú veľmi elegantné, okázalo a súčasne nevtieravo zariadené.

Je deväť hodín. Máme pol hodiny na to, aby sme všetko pripravili. Kate je vo svojom živle.

„Myslím, že budeme fotiť oproti stene, čo hovoríš, José?“ Na jeho odpoveď nečaká. „Travis, odnes tie stoličky. Ana, poprosila by si hotelovú službu o nejaké občerstvenie? A nech Greyovi odkážu, kde sme.“

Áno, pani. Je taká panovačná. Prevrátim oči a idem splniť rozkaz.

O pol hodiny neskôr vchádza do nášho apartmánu Christian Grey.

Paráda! Na sebe má bielu, pri krku rozopnutú košelu a sivé flanelové nohavice, ktoré mu len tak ležérne splývajú z bokov. Neposlušné vlasy má ešte vlhké po kúpaní. Iba z pohľadu na neho mi vysychá v ústach... je nebezpečne sexi. Nasleduje ho voľajaký tridsiatnik s vojenským zostrihom a so strniskom, oblečený v dokonalom čiernom obleku a kravate. Bez jediného slova sa postaví do kúta a nezúčastnene nás sleduje svojím orieškovohnedým pohľadom.

„Slečna Steelová, znovu sa stretávame.“ Grey mi podáva ruku a ja ju so zúrivým žmurkaním prijímam. Len čo sa naše dlane dotknú, pocítim nádhernú energiu – ako mnou prestupuje, celú ma

rozohrieva a spôsobuje, že sa červenám. Som presvedčená o tom, že môj trhaný dych musí byť počuť.

„Pán Grey, toto je Katherine Kavanaghová,“ hlesnem a ukážem rukou Katiným smerom. Tá k nemu pristupuje a neohrozene sa mu zahľadí priamo do očí.

„Húževnatá slečna Kavanaghová. Teší ma.“ Grey jej venuje malý úsmev a vyzerá skutočne potešene. „Už sa cítite lepšie? Anastasia mi vravela, že vám minulý týždeň nebolo dobre.“

„Som v poriadku, ďakujem, pán Grey.“ Bez mihnutia mu pevne potriasa rukou, a ja si v tej chvíli uvedomím, že chodila iba do tých najlepších súkromných škôl, aké v štáte Washington existujú. Pochádza z bohatej rodiny, je sebavedomá a vie, aké je jej postavenie na spoločenskom rebríčku. A nikdy netrepe žiadne hlúposti. V tomto ju obdivujem. „Ďakujem, že ste si urobili čas,“ predvedie mu zdvorilý profesionálny úsmev.

„Rado sa stalo,“ uisťuje ju Grey, ale pritom sa pozerá na mňa. A ja sa červenám. Už zase. Do hája!

„Toto je José Rodriguez, náš fotograf,“ poviem a usmejem sa na Josého, ktorý mi môj úsmev s nadšením opätuje. Jeho pohľad však ochladne, len čo sa pozrie na Greya.

„Pán Grey,“ kývne.

„Pán Rodriguez.“ Aj Greyov výraz sa mení, keď si Josého skúmavo premeriava.

„Kam ma chcete posadiť?“ spýta sa ho nakoniec a znie pri tom zľahka výhražne. Ale Katherine nenecháva Josého dirigovať toto predstavenie.

„Pán Grey – keby ste sa mohli posadiť sem, prosím. Pozor na tie káble. A potom urobíme aj pár fotiek postojačky.“ Smeruje ho k stoličke postavenej pri stene.

Travis zapína svetlá, čím Greya na chvíľu oslepuje, a následne sa mu ospravedľňuje. Potom sa už s Travisom utiahneme do

úzadia a sledujeme Josého, ako sa činí. Urobí niekoľko fotografií s prístrojom v ruke, žiada Greya, aby sa otočil tak a potom zase onak, pohol rukou hore a zase dolu. Nato prechádza k statívu a robí niekoľko fotiek odtiaľ, zatiaľ čo Grey asi dvadsať minút trepzlivo sedí a veľmi prirodzene pózuje. Moje pranie sa splnilo: môžem stáť v jeho blízkosti a obdivovať ho. V priebehu fotenia sa naše oči dvakrát stretnú a ja som ten, kto uniká zo zajatia jeho sivého pohľadu.

„Koniec sedenia,“ zasahuje znovu Kate. „Môžeme teraz postojáčky, pán Grey?“ vyzýva ho.

Grey vstáva a Travis sa ponáhľa, aby odstránil stoličku. Spúšť Josého Nikonu začína cvakať znovu.

„Ja si myslím, že by to mohlo stačiť,“ hlási José po ďalších piatich minútach.

„Výborne,“ zahlaholí Kate. „Ešte raz vám ďakujem, pán Grey.“ Podáva mu ruku, nasledovaná Josém.

„Už sa nemôžem dočkať, keď si ten článok prečítam, slečna Kavanaghová,“ utrúsi Grey a otáča sa ku dverám, pri ktorých stojím ja. „Odprevadíte ma, slečna Steelová?“ vyzve ma.

„Určite,“ vypustím dočista zmútená. Hádzem ustaraný pohľad na Kate, ale tá iba pokrčí plecami. Za ňou registrujem zamračeneho Josého.

„Dovidenia všetkým,“ pozdraví Grey, keď otvára dvere a ustupuje, aby som mohla prejsť ako prvá.

Pri všetkých svätých... čo sa to tu robí? Čo odo mňa chce? Zostávam stáť na chodbe a nervózne sa ošívam, zatiaľ čo on vychádza z apartmánu, nasledovaný pánom Vojenským zostrihom v dokonalom obleku.

„Zavolám vás, Taylor,“ oznámi Vojenskému zostrihu. Taylor sa pomaly vzdaluje po chodbe a Grey otáča svoj sivý uhrančivý pohľad na mňa. *Doparoma... urobila som niečo zle?*

„Premýšľal som o tom, či by ste so mnou nezašli teraz na kávu.“

Srdce mám odrazu až na jazyku. Schôdzka?! Christian Grey ma pozýva na rande? *Pýta sa, či chceš ísť na kávu. Možno si myslí, že by si potrebovala životobudič*, otrávene zakvíli moje znovu jedovato naladené podvedomie. Odkošľem si, aby som voľajako dostala pod kontrolu svoje nervy na pochode.

„Musím všetkých odviezť domov,“ poviem ospravedlňujúco a nervózne pred sebou žmolím prsty na rukách.

„Taylor!“ zavolá tak nahlas, až nadskočím. Taylor, ktorý stále ešte odchádza chodbou, sa otáča a ide späť k nám.

„Idú na univerzitu?“ overuje si Grey už zase miernym hlasom. Prikývnem hlavou, som totiž v takom šoku, že nemôžem hovoriť.

„Taylor ich tam môže odviezť. Je to môj šofér. Máme tu veľké terénne auto, takže bude schopný vziať aj vaše vybavenie.“

„Pán Grey?“ ohlási sa Taylor zdvorilo, keď k nám dôjde. Vo svojom výraze nedáva najavo vôbec nič.

„Môžete, prosím, odviezť fotografa, jeho asistenta a slečnu Kavanaghovú domov?“

„Iste, pán Grey,“ odpovedá Taylor.

„Tak. Teraz už so mnou na tú kávu pôjdete?“ usmeje sa Grey, akoby to bola hotová vec.

Zamračím sa na neho.

„Teda – pán Grey, toto je naozaj... Počujte, Taylor ich nikam voziť nemusí.“ Hádzem krátky pohľad na Taylora, ktorého tvár zostáva absolútne nemenná. „Vymením si auto s Kate, ak chvíľu vydržíte.“

Greyovu tvár pretne žiarivý, nekontrolovateľne prirodzený úsmev, odhaľujúci jeho oslnivé biele zuby. *Bože môj...* Otvára mi dvere do apartmánu, aby som mohla znovu vojsť. Prešmyknem sa okolo neho, vstupujem do izby a nachádzam Kate pohltenú do intenzívnej debaty s Josém.

„Anastasia Steelová, myslím si, že sa mu jednoznačne páčiš,“ vypadne z nej bez akýchkoľvek okolkov a José na mňa uprie kyslý pohľad. „Ale ja mu neverím,“ dodáva Kate. Zdvíham ruky a dúfam, že jej to gesto zatvorí ústa. Nejakým zázrakom sa tak stane.

„Kate, mohla by som si požičať svoje auto? A tebe nechám Wandu.“

„Prečo?“

„Christian Grey ma pozval na kávu.“

Od prekvapenia jej padla sánka. Vždy viac ako výrečná Kate zrazu onemela! Tú chvíľu si plne vychutnávam. Chytá ma za ruku a vlečie do spálne, ktorá je vedľa obytnej časti apartmánu.

„Ana, niečo mi na ňom nesedí.“ V jej hlase jasne cítiť výstražný tón. „Je úchvatný, to súhlasím, ale tiež si myslím, že je nebezpečný. Hlavne pre niekoho, ako si ty.“

„Čo tým myslíš, *niekoho, ako som ja?*“ vyprosím si urazene.

„Niekoho takého nevinného, ako si ty, Ana. A ty vieš, čo tým myslím,“ odpovedá zľahka podráždene. A ja sa, samozrejme, červenám.

„Kate, je to iba káva. Tento týždeň sa mi začínajú skúšky a ja sa potrebujem učiť, takže sa nezdržím dlho.“

Našpúli pery, ako keby tú moju prosbu zvažovala. Potom konečne vytiahne z vrečka kľúče od svojho auta a podáva mi ich. Dávam jej tie svoje.

„Uvidíme sa neskôr. Nebuď tu dlho, inak sem pošlem kukláčov.“

„Ďakujem,“ zovriem ju v náručí.

Vraciam sa na chodbu, kde ma čaká Christian Grey, opretý o stenu ako nejaký model pózujúci pre luxusný časopis na kriedovom papieri.

„Dobre, ide sa na kávu,“ hlesnem, červená ako repa.

Spokojne sa uškrnie.

„Až po vás, slečna Steelová.“ Narovná sa, a rukou mi naznačí, aby som išla ako prvá. Na roztrasených nohách prechádzam chodbou, v bruchu cítim chvenie a srdce mi v divokom a nepravidelnom rytme naráža až na strop. *Idem na kávu s Christianom Greyom... A ja kávu neznášam.*

Kráčame spoločne hotelovou chodbou k výťahom. *Čo mu asi tak budem rozprávať?* Odrazu som úplne paralyzovaná od strachu. O čom sa spolu budeme baviť? Pre všetko na svete, čo už len my máme spoločné? Jeho mäkký a príjemný hlas ma však vytrhne zo zamyslenia.

„Ako dlho už sa poznáte so slečnou Katherine Kavanaghou?“

Pozrime sa, jednoduchá otázka pre začiatočníkov.

„Už od prvého ročníka. Je to moja veľmi dobrá kamarátka.“

„Hmm,“ zahundre vyhýbavo. Čo mu asi tak vrta v hlave?

Pri výťahu stlačí tlačidlo a takmer okamžite sa ozve cinknutie. Dvere sa otvárajú, a odkrývajú nám výhľad na mladý pár v tesnom objatí. Prekvapene a hanblivo od seba odskakujú a s prevínilými výrazmi sa pozerajú všade okolo seba, len nie na nás. Ja a Grey k nim nastupujeme.

Snažím sa zachovať si vážnu tvár, takže pozerám na podlahu a cítim, ako mi do líc vstupuje červeň. Pozerám cez mihalnice na Greya a zdá sa mi, že má na perách ľahký úsmev. Ale nie som si istá. Naši spolucestujúci mlčia, takže schádzame na prízemie v rozpačitom tichu. Dokonca nám k tomu nehrá ani výťahová hudba, ktorá by mohla priniesť trochu rozptýlenia.

Otvárajú sa dvere a na moje veľké prekvapenie ma Grey berie za ruku a drží ju v pevnom zovretí svojich dlhých prstov. Opäť pocítim to zvláštne chvenie a moje vyplašené srdce bije na poplach. Keď ma vedie od výťahu, počujeme, ako sa ten mladý pár za nami dusí výbuchmi smiechu. Grey sa usmeje.

„Čo majú všetci s tými výťahmi?“ zamrmle.

Prechádzame rozľahlou zaľudnenou hotelovou halou ku vchodu, pri ktorom sa Grey vyhýba otáčacím dverám a ja premýšľam, či je to preto, aby ma nemusel pustiť.

Vonku je nádherná májová nedeľa. Je slnečné počasie a v uliciach nie je takmer žiadna premávka. Ideme doľava, pokračujeme až na roh ulice, kde na priechode čakáme na zelenú. A stále ma drží za ruku. *Idem po ulici s Christianom Greyom a on ma drží za ruku!* Takto si ma ešte nikdy nikto nevedol. Som celá roztrasená a točí sa mi hlava. Snažím sa zamaskovať ten nesmierne široký úsmev, od ktorého mi hrozí to, že sa mi hlava rozpadne na dve časti. *Snaž sa upokojiť, Ana*, naliehavo prosíka moje podvedomie. Konečne sa rozsvieti zelená a my sa dáme do pohybu.

Obchádzame štyri bloky, kým dôjdeme k bistru Portland Coffee House, pri ktorom Grey púšťa moju ruku a otvára mi dvere, aby som mohla vojsť.

„Čo keby ste vybrali stôl a ja zatiaľ objednám niečo na pitie? Čo si dáte?“ pýta sa, ako vždy, zdvorilosť sama.

„Dám si... čaj English Breakfast. Ale vrecko, prosím, nevkladať.“
Prekvapene dvíha obočie.

„Takže si nedáte kávu?“

„Neznášam kávu.“

Usmeje sa.

„Tak dobre, čaj bez vrecka. Sladíte?“

„Nie, ďakujem.“ Klopím zrak k svojim prepleteným prstom.

„Dáte si niečo pod zub?“

„Nie, ďakujem,“ pokrútim hlavou a on odchádza k pultu objednať.

Nenápadne po ňom pokukujem, ako stojí v rade a čaká, kým ho obslúžia. Mohla by som ho pozorovať celý deň... Je vysoký, má široké ramená a napriek tomu je štíhly. A tie nohavice, čo mu

tým spôsobom splývajú z bokov... Bože môj. Raz alebo dvakrát si svojimi elegantnými dlhými prstami prejde teraz už síce suché, ale stále ešte neuhladené vlasy. *Hmm... aj ja by som to rada urobila.* Táto nevítaná myšlienka okamžite spôsobila to, že sa moje líca opäť ocitli v jednom ohni. Hryziem si spodnú peru a znovu sklopím zrak na svoje ruky – nie som práve nadšená z toho, akým smerom sa uberajú moje tvrdohlavé myšlienky.

„Zaujímalo by ma, na čo myslíte.“ Grey je späť a uhrančivo ma pozoruje.

Bezpochyby som červená až za ušami. *Práve som chcela zaboriť prsty do tvojich vlasov a premýšľala som, či budú hebké na dotyk.* Zľahka potrasím hlavou. V rukách drží tácku, ktorú kladie na malý okrúhly stolík z brezovej dyhy. Podáva mi šálku s tanierkou, malú kanvičku a tanierik, na ktorom leží osamotené čajové vrecúško s drobnou etiketou TWINNINGS ENGLISH BREAKFAST, môj oblúbený. On má kávu, na ktorej je z mliečnej peny vytvorený nádherný vzor lístka. *Ako to len robia?* zamýšľam sa mimovoľne. Kúpil si aj čučoriedkový koláčik... Odkladá tácku a sadá si oproti mne. Prekríži si nohy. Pôsobí neskutočne uvoľnene a v dokonalej súhre so svojim vlastným telom – to na ňom obdivujem. Ja sama som nešikovná a neohrabaná, a len ťažko som schopná dostať sa z bodu A do bodu B bez toho, aby som si neublížila.

„Nad čím premýšľate?“ pripomína mi.

„Toto je môj oblúbený čaj.“ Môj hlas pôsobí ticho a nezvučne. Jednoducho nemôžem uveriť tomu, že sedím v portlandskej kaviarni oproti Christianovi Greyovi. Zamračí sa. Pochopil, že niečo skrývam. Ponáram čajové vrecko do kanvice a vzápätí ho pomocou lyžice vyberám. Keď ho odkladám na tanierik, Grey pobaveno nakloní hlavu nabok a zvedavo zdvihne obočie.

„Svoj čaj mám rada čierny a slabý.“

„Aha. Je to váš priateľ?“

Počkat... Čožé?

„Kto?“

„Ten fotograf. José Rodriguez.“

Zasmejem sa, nervózna, ale aj zvedavá. Ako mu tá myšlienka napadla?

„Nie. José je môj dobrý kamarát, to je všetko. Prečo ste si mysleli, že je môj priateľ?“

„Podľa spôsobu, akým ste sa naňho usmievali. A on na vás.“ Drží ma v zajatí svojho pohľadu. Je taký znepokojujúci. Chcela by som uhnúť, ale som ako paralyzovaná... očarovaná.

„Beriem ho skôr ako súčasť rodiny,“ zašepkám.

Kývne hlavou, zdá sa, že ho moja odpoveď uspokojila, a zahľadí sa na svoj čučoriedkový koláčik. Dlhými prstami z neho zručne odstraňuje papierový košíček a ja ho pri tom fascinovane pozorujem.

„Dáte si?“ pýta sa a ten jeho tajomný pobavený úsmev je späť.

„Nie, ďakujem,“ odmietam zamračene a znova civiem na svoje ruky.

„A ten chlapec, ktorého som včera videl v obchode. Ani ten nie je váš priateľ?“

„Nie, Paul je iba kamarát. Už som vám to včera povedala.“ Toto začína byť trochu hlúpe. „Prečo sa pýtate?“

„Zdá sa, že vás muži znervózňujú.“

No teda – to je osobné. *Znervózňuješ ma akurát takt ty, Grey.*

„Jednoducho ma desíte.“ Síce sa červenám, ale v duchu sa chválim za svoju úprimnosť. Znovu si so záujmom prezerám svoje ruky. Počujem, ako sa prudko nadychuje.

„To by som aj mal,“ zahundre. „Ste veľmi úprimná. Neskláňajte, prosím, hlavu. Rád vám vidím do tváre.“

Zdvihnem zrak a on mi venuje povzbudivý, ale trpký úsmev.

„Pomáha mi to odhadnúť, na čo myslíte,“ vydýchne. „Ste pre mňa záhadou, slečna Steelová.“

Záhadou? Ja?

„Na mne nie je nič záhadné.“

„Myslím si, že ste veľmi uzavretá,“ prehodí.

Naozaj? *Jéj... ako to len robím?* Točí sa mi z toho hlava. *Ja a uzavretá? Ani náhodou!*

„Okrem okamihov, keď sa červenáte, samozrejme. Čo je dost často. Veľmi rád by som vedel, prečo sa červenáte.“ Vkladá si do úst malý kúsok koláča a začína ho pomaly prežúvať bez toho, aby zo mňa spustil oči. A ja sa ako na rozkaz zapýrim. *Dočerta!*

„To vždy robíte také dôkladné analýzy?“

„Ani som si to neuvedomil. Urazil som vás?“ zaznie prekva-
pene.

„Nie,“ odpovedám pravdivo.

„Dobre.“

„Ale ste veľmi panovačný.“

Pokrčí čelo, a pokiaľ sa nemýlim, tak nepatrne zrumenie.

„Som zvyknutý presadzovať si svoje, Anastasia,“ utrúsi. „A to za všetkých okolností.“

„O tom nepochybujem. Prečo ste mi neponúkli, aby som vás oslovovala krstným menom?“ prekvapím sama seba svojou trúfalosťou. Ako sme sa len mohli dostať k takým vážnym témam? Vôbec sa to nevyvíja tak, ako by som si predstavovala. Ani sa mi nechce veriť, že voči nemu odrazu cítim takú nevraživosť. Akoby sa ma snažil sám pred sebou varovať.

„Moje krstné meno používajú iba členovia rodiny a blízki priatelia. Tak to mám rád.“

Aha. Takže nepovedal: „Hovorte mi Christian.“ Je to maniak posadnutý kontrolou, inak sa to vysvetliť nedá. Odrazu mám pocit, že by asi bolo lepšie, keby s ním ten rozhovor robila Kate. Našiel by seberovnú. A navyše, ona je takmer blondína – presnejšie povedané, blondína s nádychom dočervena – ako všetky ostatné

v jeho kancelárii. *A je krásna*, pripomína mi moje podvedomie. Ale tá predstava – Christian a Kate – sa mi nepáči.

Usrkávam si svoj čaj, a on vkladá do úst ďalší kúsok koláča.

„Ste jedináčik?“ pýta sa.

Teda... on neustále mení tému.

„Áno.“

„Povedzte mi niečo o svojich rodičoch.“

Prečo chce vedieť práve toto? Je to také *čudné*.

„Mama žije v Georgii so svojím novým manželom, Bobom. Môj otčim žije v Montesane.“

„A váš otec?“

„Môj otec zomrel, keď som bola ešte batola.“

„To mi je ľúto,“ zašepká a v tvári sa mu zľahka mihne skormútený výraz.

„Nepamätám sa naňho.“

„A vaša matka sa znovu vydala?“

Zaškerím sa.

„To si píšete.“

Nechápavo stiahne obočie.

„Vy nie ste práve otvorený typ človeka, čo?“ poznamená sucho, a s náznakom hlbokého zamyslenia si mädlí bradu.

„Podobne.“

„Ale vy už ste ma raz spovedali. A ja si spomínam na pár veľmi osobných otázok,“ zaškerí sa na mňa.

Preboha živého. On mi pripomína tú „gay“ otázku. Znovu ma kvôli nej fackuje hanba. Viem, že niekedy v priebehu nasledujúcich rokov budem potrebovať nejakú intenzívnu terapiu, aby som sa tak necítila vždy, keď si na to spomeniem. Rýchlo začínam tárať niečo o svojej matke – čokoľvek, len aby som potlačila *tú* spomienku.

„Moja mama je úžasná. Nevyliečiteľná romantička. Práve prežíva svoje štvrté manželstvo.“

Christian prekvapene dvíha obočie.

„Chýba mi,“ pokračujem. „Teraz má Boba. A ja iba dúfam, že na ňu dá pozor a že zachráni situáciu, keď sa jej bláznivé nápady nepodaria tak, ako si ich namaľovala,“ usmejem sa s láskou. Už som ju tak dlho nevidela. Christian ma skúmavo pozoruje a občas si usrkne zo svojej kávy. Naozaj by som sa nemala pozeráť na jeho ústa.

„A s otčimom vychádzate dobre?“

„Samozrejme. Vyrastala som s ním. Považujem ho za svojho otca.“

„A aký je?“

„Ray? Je dosť... uzavretý.“

„A to je všetko?“ začuduje sa.

Pokrčím plecami. Čo akože čaká? Môj životný príbeh?

„Uzavretý asi ako jeho nevlastná dcéra,“ pokúša sa ma vyprovokovať.

Odolávam pokušeniu prevrátiť oči.

„Má rád futbal – hlavne ten európsky – a bowling, a muškárenie a výrobu nábytku. Je tesár. Bývalý vojak,“ konštatujem.

„A vy ste s ním žili?“

„Áno. Keď som mala pätnásť rokov, mama sa zoznámila s manželom číslo tri. A ja som zostala s Rayom.“

Zamračí sa, ako keby tomu celkom nerozumel.

„Prečo ste nechceli žiť so svojou matkou?“ utrúsi.

Tak do toho ho ale naozaj nič nie je.

„Manžel číslo tri žil v Texase. No môj domov bol v Montesane. A... pochopte, mama bola čerstvo vydatá.“ Odmlčím sa. Mama o manželovi číslo tri nikdy nehovorí. Kam tým Grey mieri? Toto ho naozaj nemusí zaujímať. *Túto hru však môžu hrať aj dvaja.*

„Povedzte mi niečo o svojich rodičoch,“ vyzývam ho.

Pokrčím plecami.

„Môj otec je právnik a mama je detská lekárka. Žijú v Seattli.“

Hm... vyrastal v zámožnej rodine. V duchu si predstavujem ten úspešný manželský pár, ktorý adoptoval tri deti; pričom z jedného z nich sa vyklúje krásny muž, ktorý sa ponorí do sveta obchodu a bez cudzej pomoci si ho podmaní. Čo ho asi k tomu viedlo? Jeho rodičia musia byť naňho hrdí.

„A čo robia vaši súrodenci?“

„Elliot je staviteľ a moja malá sestra je v Paríži, kde študuje kuchárske umenie u voľajakého renomovaného francúzskeho šéfkuchára.“ Pozrie sa na mňa podráždeným pohľadom – buď nechce hovoriť o sebe, alebo o svojej rodine.

„Počula som, že Paríž je prekrásny,“ utrúsim. Prečo nechce hovoriť o svojej rodine? Lebo je adoptovaný?

„Je nádherný. Boli ste tam?“ spýta sa, a jeho napätie upadá do zabudnutia.

„Nikdy som neopustila Štáty.“ Tak a nakoniec sa bavíme o banalitách. Čo predo mnou skrýva?

„Chceli by ste sa tam pozrieť?“

„Do Paríža?“ Ledva tú vetu zo seba vykockám. Vyvádza ma to z miery – kto by sa nechcel pozrieť do Paríža? „Samozrejme,“ pripúšťam. „Ale Anglicko by som videla ešte radšej.“

Nakláňa hlavu nabok a ukazovákmi si prechádza po spodnej pere... *Bože.*

„Pretože...?“

Zažmurkám. Začni sa sústrediť, Steelová!

„Je to domov Shakespeara, Austenovej, sestier Brontëových... Thomasa Hardyho. Rada by som videla miesta, ktoré inšpirovali týchto ľudí na napísanie takých úžasných kníh.“

Tá zmienka o literárnych velikánoch mi pripomína, že by som mala študovať. Pohľadom kontrolujem hodinky. „Už radšej pôjdem. Musím sa učiť.“